

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

Flétna

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

ČESKÝ FLÉTNISTA JIŘÍ VÁLEK

Jana Zeráková

Vedoucí práce: MgA. Jana Jarkovská

Oponent práce: prof. Radomír Pivoda, Mgr. Mario Mesany

Datum obhajoby: 6. 6. 2016

Přidělovaný akademický titul: BcA.

Praha, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma

ČESKÝ FLÉTNISTA JIŘÍ VÁLEK

vypracovala samostatně pod odborným vedením vedoucí práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne .....

.....

Podpis

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Poděkování

Ráda bych poděkovala panu profesorovi Jiřímu Váلكovi za poskytnutí informací a materiálů z osobního archivu, vedoucí mé bakalářské práce Janě Jarkovské za odborné konzultace, trpělivý přístup, cenné připomínky a poznatky, které měly velký vliv na zvýšení kvality mé práce, dále panu archiváři Ing. Aloisi Košťálkovi za vzácné příspěvky i jeho odbornou konzultaci a také mému manželovi, Janu Zerákovi, za textovou úpravu mé bakalářské práce. Všem výše uvedeným zároveň velice děkuji za příjemný a obětavý přístup v této věci a hlavně za čas, který tomu věnovali.

Abstrakt

Cílem této práce bylo vytvořit pokud možno detailní a ucelený portrét osobnosti významného českého flétnisty prof. Jiřího Válka.

Práce se zabývá jeho životem, studiem a uměleckou činností. Věnuje se jeho působení v předních hudebních tělesech, jako je např. České noneto či Česká filharmonie. V práci se nachází poznatky též o Váلكově pedagogickém působení na konzervatoři, ale zejména na Akademii múzických umění, jeho nejúspěšnějších žácích a o porotcování na hudebních soutěžích. Část práce je věnována jeho aktivní činnosti v oblasti skladatelské a jazzu.

Introduction

The aim of this thesis is to create a detailed and complete picture of Prof. Jiri Valek, an important Czech flutist of the 20th century.

This work focuses on his life, studies and artistic activity. The text presents his achievements in prominent music ensembles such as the Czech Nonetor the Czech Philharmonic. It also shows his pedagogical activity at the Prague Conservatory and more importantly at the Academy of Performing Arts in Prague. His most successful students are introduced.

Part of this work is dedicated to Valek´s musical compositions, competition refereeing and involvement in jazz.

Obsah

Úvod.....	7
1. Životopis	8
1.1. Rodiče.....	8
1.2. Dětství.....	10
1.3. Bratr Vladimír Válek	12
1.4. Studium	13
1.4.1. Vyšší hudební škola	13
1.4.2. JAMU	15
1.4.3. HAMU.....	16
1.5. Rodina	18
2. Interpret	19
2.1. Sólová činnost.....	19
2.2. Komorní a orchestrální činnost.....	21
2.2.1. AUS	21
2.2.2. Ars Rediviva	22
2.2.3. České Noneto	23
2.2.4. Česká filharmonie.....	24
2.2.5. Pražské jaro	26
2.3. Jazz a skladatelská činnost.....	28
2.3.1. Jazz	28
2.3.2. Skladatelská činnost.....	29
3. Pedagogika	31
3.1. Pražská konzervatoř	31
3.2. Akademie múzických umění v Praze	31
3.3. Významní studenti prof. Jiřího Válka	32
3.4. Porotcování a kurzy	41
Závěr.....	42
4. Seznam pramenů	43
5. Seznam elektronických pramenů	43
6. Seznam příloh.....	46
7. Seznam použitých vysvětlivek.....	48
8. Přílohy	49

Úvod

Jiří Válek je nejen pro své oslnivé hudební cítění, přesnou rytmiku, jemný kulatý tón a přesvědčivý umělecký projev řazen mezi nejvýznamnější české flétnisty 20. století. Nebyla však o něm doposud napsána žádná odborná práce, která by komplexně shrnovala jeho život. I v některých renomovaných materiálech z hudebního prostředí, pracují autoři s fakty o prof. Jiřím Válkovi příliš stroze a volně. I to byl jeden z důvodů, proč jsem si téma Český flétnista Jiří Válek vybrala ke zpracování. Zdálo se mi vhodné, abych jeho život a uměleckou činnost zmapovala podrobněji a doufám, že má práce přinese řadu zajímavých informací a bude přínosem nejen pro flétnisty a odbornou hudební veřejnost, ale i pro případné další zájemce.

Práce je rozdělena do tří kapitol – Životopis, Interpret a Pedagogika. Každá z těchto hlavních částí má několik svých podkapitol, vykreslující podrobněji určité odvětví související s kapitolami.

V první kapitole, věnující se životopisu prof. Jiřího Válka, jsou uvedeny informace o jeho rodičích, dětství, studiu na konzervatoři, studiích na JAMU a HAMU. Jedna z podkapitol je věnována bratrovi Jiřího Válka, dirigentu Vladimíru Válkovi, rovněž významné umělecké osobnosti 2. poloviny 20. století. Jsou zde uvedeny i vzpomínky prof. Jiřího Válka na jeho pedagogy z konzervatoře a vysokých škol.

Druhá kapitola je zaměřena na flétnistu Jiřího Válka zejména jako na interpreta, a to jak z pohledu sólového, komorního, tak i orchestrálního hráče. Dále obsahuje podkapitoly, jež se věnují jazzové a skladatelské činnosti prof. Jiřího Válka.

Třetí kapitola vykresluje pedagogickou činnost prof. Jiřího Válka, která ho doprovází celý život a je tak důležitou složkou jeho uměleckých aktivit. Po částech, které se zmiňují o jeho působení na Pražské konzervatoři a pražské HAMU, je jedna podkapitola věnována jeho nejvýznamnějším studentům a studentkám. Poslední část se zabývá jeho působením na mezinárodních soutěžích a kurzech, které také z jistého pohledu souvisí úzce s pedagogikou.

1. Životopis

1.1. Rodiče

Jiří Válek se narodil 4. června 1940 v Olomouci jako druhý syn Boženy Kelnarové (26. 10. 1910 – 11. 8. 1994) a Aloise Válka (7. 6. 1910 – 3. 11. 1982), ředitele školy. Rodina má kořeny na Lašsku. Dědečkové z obou větví byli obdařeni uměleckým nadáním a hráli na hudební nástroj. Dědeček z otcovy strany hrál v rakouské muzice na heligon. Otec z matčiny strany, Alois Kelnar, povoláním zedník, se věnoval amatérsky hře na „heligonku“.¹

Rodiče pocházeli z malé obce Rybí na Lašsku, která se nachází mezi Kopřivnicí a Novým Jičínem. Alois Válek studoval Učitelství v Příboře, kde se mu dostalo mimo jiné i hudebního vzdělání. Přestože byl amatérským muzikantem, jeho schopnosti a dovednosti dokazují, že byl vynikající hudebník. Hrál výborně na housle (které později i vyučoval), u vojenské muziky na křídlovku a také na bubínek. Za 1. světové války vytvořil orchestr složený z místních nadšenců. Nastudovali a provedli řadu operet, ale například i Dvořákovy Slovanské tance.^{2,3}

Po dokončení učitelského ústavu dostal Alois Válek umístěnku na Hanou. Prošel tři obce a v roce 1934 začal působit v Kokorách u Přerova, kam se za ním v roce 1935, po vytvoření vhodných podmínek, přestěhovala i jeho manželka Božena Válková s novorozeným synem Vladimírem. Alois Válek působil na obvodové a újezdni měšťanské škole jako odborný pedagog cizích jazyků (vyučoval němčinu a ruštinu), později se stal ředitelem Základní školy v Kokorách.⁴ (viz. příl. č. 4, 5, 6)

---

¹ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2016, **XVII**(3).

² STŘELCOVÁ, Stanislava. *Dirigent trpělivé tvrdohlavosti. Vladimír Válek slaví osmdesátiny* [online]. 2015 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: <http://operaplus.cz/dirigent-trpejlive-tvrdohlavosti-vladimir-valek-slavi-osmdesatiny/>

³ NOVOTNÁ, Jitka. *POCHOPIT, JAK DÝCHÁ ORCHESTR* [online]. Praha, 2007 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: http://www.jitkanovotna.cz/html/tisk/tisk_orchestr.html

⁴ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(4).

Na konci 30. let pak doplnil kokorské hudebníky v jejich bohubilé činnosti. Nejdříve dával přednost klasičtějšímu sborovému zpěvu a hudbě a oblíbeným pěveckým pasážím v tehdy moderních operetách zejména sokolského divadla. Byl vynikajícím kapelníkem, zpěvákem, režisérem a vzdělavatelem sokolnického ochotnického souboru, propagátorem a provozovatelem téměř veškeré tamní umělecké činnosti.

Navázal spolupráci s Františkem Lichnovskýmⁱ, který měl hlavní slovo v kokorské hudbě na konci první republiky a v době druhé světové války. Pan Lichnovský si po změně režimu ponechal malou dechovku a velký kokorský dechový orchestr (nad 25 členů) převzal pod svou taktovku Alois Válek. (viz. příl. č. 7) Ta byla mimořádně úspěšná, spojilo se zde několik generací muzikantů zhruba od 14 do 60 let z Kokor a širokého okolí. Dechovka hrála na plesech, zábavách, benátských nocích, občanských i politických slavnostech, veřejných cvičeních, ale také na slavnostech rodinných a samozřejmě i na pohřbech.⁵

Jistě stojí za to zmínit, že Alois Válek se ujal i prvotního vedení místní jazzové kapely vznikající z mladých nadšenců a obdivovatelů tohoto žánru, avšak její zkoušky a realizace se prosazovaly s určitými obtížemi. Alois Válek nakonec pro neshody v přístupu mladé generace svou spolupráci ukončil. Oproti tomu zdárně probíhalo jeho třicetileté působení ve slavném Pěveckém sdružení moravských učitelů, pod vedením sbormistra Jana Šoupalaⁱⁱ.^{6, 7} (viz. příl. č. 8)

Po druhé světové válce se stal Alois Válek prvním předsedou Místního národního výboru v Kokorách, později poslancem ONV a KNV, a to zejména v oblasti školství a kultury. Po roce 1945 začal působit jako kronikář obce a této

---

⁵ KOŠTÁLEK, Alois. *KOKORSKÉ HUDBY, MUZIKANTI A ZPĚVÁCI: MATERIÁL PRO ÚČASTNÍKY BESEDY 13. 11. 2011*. Kokory: Obec Kokory, 2011. Dostupné také z: <http://kokory-2009.webnode.cz/hudby-a-muzikanti/>

⁶ NOVOTNÁ, Jitka. *POCHOPIT, JAK DÝCHÁ ORCHESTR* [online]. Praha, 2007 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: http://www.jitkanovotna.cz/html/tisk/tisk_orchestr.html

⁷ ROSÁK, Jan. Jiří Válek v Tandemu. In: *Český rozhlas* [online]. 2010 [cit. 2016-02-09]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/kraje/tandem/_zprava/jiri-valek-v-tandemu--815967

činnosti zanechal až v důsledku vážných zdravotních potíží v důchodovém věku. Božena Válková se mimo výchovu dvou synů věnovala práci pro Místní národní výbor v Kokorách, kde řadu let působila jako matrikářka.

Alois Válek byl velice čínorodým člověkem, v obci působil většinu svého plodného života, aktivně přes 40 let. A právě díky jeho schopnostem a aktivitě se stali Válkovi významnou rodinou nejen v místní vsi. Posledním místem odpočinku rodičů Jiřího Válka se stal hřbitov v obci Rybí u Nového Jičína.^{8,9}

1.2. Dětství

Manželům Válkovým se narodil 2. září 1935 v Novém Jičíně první syn Vladimír, maminka Božena Válková se s ním sice vrátila z porodnice do rodného Rybí, ale to už je oba netrpělivě čekal v Kokorách čerstvě zaměstnaný místní učitel, otec Alois Válek. Velmi brzy pak manželku a prvorozeného syna ve svém novém, definitivním působišti a bydlišti přivítal.

Jak již bylo uvedeno v předchozí podkapitole, 4. června, roku 1940 se v Olomouci manželům Válkovým narodil syn Jiří. Dětství prožíval v Kokorách (viz. příl. č. 9) společně se svým bratrem a není tak divu, že se vzájemně hodně ovlivňovali.

Jiří navštěvoval místní, poměrně moderní klášterní mateřskou školu, později chodil do obecné a měšťanské školy. (viz. příl. č. 10, 11, 12) V rodině panovala poměrně přísná disciplína a Válkovi jako kantorská rodina mohli představovat jakýsi vzor pro ostatní spoluobčany.^{10,11}

---

⁸ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2011, **XIII**(2).

⁹ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2016, **XVII**(3).

¹⁰ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(5).

¹¹ NOVOTNÁ, Jitka. *POCHOPIT, JAK DÝCHÁ ORCHESTR* [online]. Praha, 2007 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: http://www.jitkanovotna.cz/html/tisk/tisk_orchestr.html

Umělecké vlohy Jiří Válek zdědil pravděpodobně po svých rodičích. Matka se sice hudbě nevěnovala, ale svým dětem pravidelně zpívala nejrůznější písně a melodie z operet a kupletů. Otec poskytl Jiřímu všeobecné hudební základy.

Hudba Jiřího bavila a velice brzy se stala důležitou součástí jeho života. Od mala znal všechny možné kostelní písně nebo písničky z dnes již zapomenutých operet a filmů. Začínal se věnovat hře na klavír (cvičil s ním otec, ačkoliv na klavír sám nehrál). Pěstoval také hru na housle, které ho učil opět otec, ale také po dobu roku a půl i amatérský kokorský hudebník Vladimír Tomašíkⁱⁱⁱ, který byl sám žákem Aloise Válka. Mimo to Jiří od 13 let pokračoval ve vzdělání na hudební škole v Přerově, kde se dva roky věnoval hře na klavír.^{12,13}

Dá se říci, že přestože Jiří Válek žádný nástroj zatím skutečně neovládal, jeho talent z něho dělal „muzikanta pro všechno“. Od 10 let hrál na malý buben v již zmíněné dechovce svého otce (*viz. příl. č. 13*) a nejen tím prokazoval své vynikající cítění pro rytmus. Získával zde rovněž cenné zkušenosti. Nezůstalo však jen u tohoto tělesa. Jiří Válek hrál také v taneční kapele na klavír a bicí. Jednalo se o malý taneční orchestrík (dvoje housle, dva saxofony [klarinetu], trubku, trombon, harmoniku [někdy také klavír] a bicí), který se, dá se říci, vydělil ze zavedené dechovky kapelníků Františka Lichnovského a Aloise Válka, ale který se s ní po celou dobu své existence částečně prolínal. Zakládajícím členem tohoto sdružení byl Vladimír Tomašík, o mnoho, zejména administrativních a úředních věcí kolem kapely, se dlouho staral právě Alois Válek. Toto hudební sdružení dostalo později název Melodia. Kapela hrála většinou hudbu k tanci (plesy, svatby) a nebylo pochyb o tom, že to bylo těleso regionálně slavné, oblíbené a žádané nejen v Kokorách, ale i v širokém okolí.¹⁴ (*viz. příl. č. 15*)

---

¹² Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2005, (37) [cit. 2016-02-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv05/3705/37titul.htm>

¹³ KOŠŤÁLEK, Alois. *KOKORSKÉ HUDBY, MUZIKANTI A ZPĚVÁCI: MATERIÁL PRO ÚČASTNÍKY BESEDY 13. 11. 2011*. Kokory: Obec Kokory, 2011. Dostupné také z: <http://kokory-2009.webnode.cz/hudby-a-muzikanti/>

¹⁴ KOŠŤÁLEK, Alois. *KOKORSKÉ HUDBY, MUZIKANTI A ZPĚVÁCI: MATERIÁL PRO ÚČASTNÍKY BESEDY 13. 11. 2011*. Kokory: Obec Kokory, 2011. Dostupné také z: <http://kokory-2009.webnode.cz/hudby-a-muzikanti/>

1.3. Bratr Vladimír Válek

Starší bratr Vladimír Válek (*viz. příl. č. 20*) hrál v dětství, životě a hudebním světě Jiřího Válka důležitou roli.

Stejně jako jeho mladšího bratra, i jeho provázela hudba od dětství. Působil rovněž v otcově dechovce i v taneční hudbě Melodia, studoval gymnázium v Přerově, na konzervatoři v Kroměříži trombon a violu, jako vedlejší obor studoval dirigování. S Jiřím Válkem se nikdy nepovažovali za konkurenty, každý si navíc zvolil jiný obor studia, vždycky se s bratrem naopak podporovali a společně se rádi vraceli ze studií do Kokor i do Rybí k milujícím prarodičům, kde trávili prázdniny a prožívali příjemné chvíle jako sourozenci.¹⁵

Přestože dirigování bylo Vladimírovým druhým oborem na konzervatoři, velice rychle se stalo prioritou jeho studií. Po absolutoriu šel studovat tento obor na Vysokou školu múzických umění v Bratislavě k prof. Ľudovítu Rajterovi a později na Hudební akademii múzických umění v Praze k prof. Aloisi Klímovi. Jeho cílevědomost, talent a píle se mu vyplatily. Za svůj život se stal jedním z nejznámějších českých dirigentů. Byl 7 let dirigentem orchestru hl. města Prahy FOK, 10 let působil v České filharmonii, 26 let stál jako šéfdirigent v čele Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Též působil jako hostující dirigent v předních orchestrech po celém světě. Připomeňme např. Izraelskou filharmonii, MDR orchestr Lipsko, vídeňské Tonkünstler a orchestr ORF, Japan Philharmonic Orchestra, Ósaka Symphony Orchestra či National Taiwan Symphony Orchestra. Věnoval se dlouhá léta také pedagogické činnosti (profesor dirigování na HAMU). Získal též řadu ocenění. Uvedme např. 28. říjen 2010, kdy obdržel Medaili Za zásluhy v oblasti kultury nebo zatím nejaktuálnější získané ocenění – pamětní medaile Bohuslava Martinů za interpretaci jeho orchestrálních děl, která mu byla udělena 20. ledna 2016 v Praze.^{16,17} (*viz. příl. č. 21*)

---

¹⁵ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(5).

¹⁶ NOVOTNÁ, Jitka. *POCHOPIT, JAK DÝCHÁ ORCHESTR* [online]. Praha, 2007 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: http://www.jitkanovotna.cz/html/tisk/tisk_orchestr.html

¹⁷ *Vladimír Válek: Čestný šéfdirigent Symfonického orchestru Českého rozhlasu* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/lide/socr/_zprava/vladimir-valek--955089

1.4. Studium

1.4.1. Vyšší hudební škola

Bylo čím dál jasnější, že hudba bude to, co bude chtít Jiří Válek v životě dělat. Musel se ovšem rozhodnout, jakému oboru se bude profesionálně věnovat. Jeho vysněným nástrojem byl klarinet.¹⁸

Projevil zájem o studium a přihlásil se ke zkouškám na konzervatoř do Kroměříže (tehdy Vyšší hudební škola, dnes Konzervatoř Pavla Josefa Vejvanovského Kroměříž), avšak, jak již bylo uvedeno, žádný nástroj příliš dobře neovládal. Bratr Vladimír Válek s ním nastudoval nějaké drobné klavírní skladby a tak přijímací zkoušky Jiří Válek skládal v podstatě z klavíru. Přijímací řízení se od současného dost lišilo (v dnešní době jsou uchazeči připravováni s užším zaměřením a mají díky pokročilosti doby větší možnosti). Tehdy se k talentovým zkouškám přihlásilo téměř čtyři sta uchazečů, a Jiří ve zkoušce z celkové hudebnosti obstál, a to dokonce nejlépe ze všech. Na jeho vysněný obor (klarinet), ho ale nepřijali (údajně kvůli špatně rostlým předním zubům) a doporučili mu flétnu. Ta se tak stala pro Jiřího Válka velkou životní náhodou. On sám se nechtěl rozloučit s myšlenkou na klarinet, do té doby flétnu na vlastní oči nikdy neviděl.^{19,20}

Ve škole obdržel ze skladu starou dřevěnou flétnu s kovovou hlavicí a reformním náustkem a začal na ni hrát ještě dříve, než proběhla první hodina s profesorem. Pro flétnistu je velice důležitá správná tvorba nátisku, avšak mladý Jiří Válek na něm nic podstatného již od prvního hraní neměnil.

---

¹⁸ SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. *HARMONIE* [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>

¹⁹ KOTT, Ivan, Bohuslav Šír, Dana TUZAROVÁ a Jan VOKÁČ (eds.). *JONÁŠ-KLUB, PRAHA. Informační zpravodaj členů a příznivců Jonáš-klubu Praha*. Praha: Atelier Avart, 2015.

²⁰ SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. *HARMONIE* [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>

Celé studium na konzervatoři (1954 – 1959) byl žákem pana profesora Roberta Slámy. Mimo flétny studoval jako vedlejší obor dirigování u pana prof. Jana Jarolíma. Za zmínku jistě stojí, že dirigování absolvoval Koncertem pro cimbál a orchestr skladatele Gustava Křivinky.²¹

Během prvních dvou měsíců na konzervatoři si flétnu Jiří Válek přímo zamiloval. Jistě k tomu přispělo i kulturní prostředí a vhodné studijní podmínky^{iv}, kamarádi a spolužáci, kteří na nástroje cvičili a vzájemně se tak ovlivňovali a motivovali. On sám se do cvičení vrhl velice důkladně a poctivě. Během prvních dvou let cvičil 6 hodin denně. Předbíhal látku, nosil i 6 etud na hodinu. Přestože každý z žáků Roberta Slámy hrál jinak (a on sám nebyl příliš známým a brilantním flétnistou), byl na své žáky velmi přísný, hlavně po technické stránce.²²

Prof. Jiří Válek vzpomíná: *„Robert Sláma, který mě učil v Kroměříži, byl zakládajícím členem Moravské filharmonie v Olomouci. V době, kdy jsem u něj studoval, na flétnu už nehrál. Byl velmi přísný, příprava do hodin musela být vždy perfektní, ale mnoho rad, týkajících se způsobu a techniky hry, nám nedal. Výsledkem bylo, že jeho žáci hráli značně rozdílným způsobem, každý podle svých schopností nebo zájmu hledat si vzory jinde, např. Jeana-Pierra Rampala, Severina Gazzelloniho, Hynka Kašíka, Václava Žilku a další, nebo flétnisty České filharmonie na gramofonových deskách.“*²³

Schopnosti, talent a obrovský muzikantský i technický vzrůst dokazují též koncerty, které během studia Jiří Válek absolvoval. V prvním roce studia (1954 – 1955) odehrál na koncertě mimo jiné Andante C dur Wolfganga Amadea Mozarta, Mazurku Franze Dopplera či Sonátu č. 3 Georga Friedricha Händela. Ve druhém ročníku (1955 – 1956) dostal svou první vlastní flétnu značky Amati Kraslice a zvládl nastudovat mimo jiné Ztracené serenády Emila Františka Buriana, Suitu ve starém slohu Gernota Kosíka či Koncert D dur Antonína Filse. V roce 1958-1959 nastudoval skladby jako Koncert D dur Viléma Blodka, Italský

---

²¹ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2005, (37) [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv05/3705/37titul.htm>

²² *Jiří Válek: Flétna* [online]. Praha [cit. 2016-04-09]. Dostupné z: <http://czechjazzworkshop.cz/cs/lektori/valek>

²³ Rozhovor s prof. Jiřím Válkem [cit. 2016-04-12].

koncert Julese Demerssemana, Syrinx Clada Debussyho, Concertino Cécile Chaminade, řadu Händelových sonát a další.²⁴

V pátém a zároveň posledním ročníku si nechal Jiří vyrobit stříbrnou flétnu s h nožkou od v Praze působícího nástrojaře Josefa Trejbala. Jakožto vynikající flétnista získal i možnost absolvovat s orchestrem. Jeho závěrečný umělecký výkon byl rozdělen do dvou koncertů. První proběhl 26. 5. 1959 v Kinosálu v Kroměříži s orchestrem VHŠ pod taktovkou dirigenta Jana Jarolíma. Absolventskou skladbou byl Koncert D dur Wolfganga Amadea Mozarta. Druhý koncert se uskutečnil 11. 6. 1959 v aule pedagogické školy v Kroměříži, kde zazněla Fantasie pro flétnu Gabriela Faurého.

Jako student se Jiří Válek zúčastnil několika tuzemských soutěží. Roku 1958 získal 2. cenu (ze všech nástrojů) v soutěži tvořivosti mládeže v Bratislavě. Hrál tehdy Italský koncert Julese Demerssemana (kl. s. Jiří Doležal). Následujícího roku, přesněji 3. 7. 1959, proběhla soutěž tvořivosti mládeže v Brně, kde získal svou interpretací skladby Fantasie pro flétnu od Gabriela Faurého 1. cenu.²⁴

1.4.2. JAMU

V posledním ročníku studia se Jiří Válek přihlásil ke studiu na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Přestože toužil po vzdělávání v Praze, s ohledem na rodiče a také na jejich finanční situaci, si z vlastní vůle nedovolil prosazovat vzdálenější, a tedy i finančně nákladnější studium v hlavním městě. Úspěšně složil přijímací zkoušky na JAMU, kam v roce 1959 nastoupil k profesoru Oldřichu Slavíčkoví. (*viz. příl. č. 22*) Přestože byl s výukou spokojený, studoval u prof. Slavíčka pouze jeden semestr, Praha ho natolik lákala. Během jediného semestru ve škole, v prosinci 1959 absolvoval mimo jiné dva koncerty (kulturní brigáda JAMU). Provedenými skladbami byly Idyla Théodora Akimenka a Sonáta F dur Geoga Friedricha Händela. Důkazem, že život hudebníka mimo Prahu pro něho nebyl jaksi naplňující, byl i fakt, že přestože v červnu 1959 vyhrál

---

²⁴ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

konkurz do Moravské filharmonie Olomouc, nepřemýšlel vážně o přijetí tohoto místa.²⁵

Prof. Jiří Válek vzpomíná na svého vyučujícího z JAMU takto: „*Prof. Oldřich Slavíček mě učil jen jeden semestr na Jamu v Brně. V té době hrál ještě občas i sólově, slyšel jsem ho později i v Praze. Před válkou a během protektorátu (asi šest let) byl sóloflétnistou České filharmonie a podle všech, kteří ho jako hráče znali, to byl vynikající flétnista. Ani ten nám příliš nemluvil do způsobu hry, sám hrál víceméně bez vibrata, tehdy se o takové hře obecně mluvilo jako o staré škole. Ale z čistě muzikantského hlediska, pokud šlo o studium jednotlivých skladeb, o pojetí, vkus, výraz, byl jako učitel výborný.*“²⁶

1.4.3. HAMU

Vynikající flétnisté České filharmonie (Géza Novák, František Čech), přední české orchestry, komorní soubory, centrum hudebního dění, umělecký vzruch a řada dalšího, to vše se koncentrovalo v Praze a tam chtěl i mladý flétnista Jiří Válek. Stěžejním momentem v rozhodnutí přesídlit do hlavního města pro něho bylo vyhlášení konkurzu do Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého (AUS), na který ho upozornil jeho bratr. V prosinci 1959 Jiří Válek v konkurzu uspěl a na základě této skutečnosti se rozhodl osamostatnit. Do AUS nastoupil na post prvního hráče. Přihlásil se rovněž ke studiu na Hudební fakultu Akademie múzických umění v Praze (HAMU). Talentové zkoušky úspěšně vykonal a v roce 1960 nastoupil ke studiu do prvního ročníku.²⁶

První rok byl žákem profesora flétnisty Josefa Boka^{vi}. Další roky studoval flétnu u prof. Františka Čecha.^{vii} Později se Jiří Válek stane dlouholetým kolegou Františka Čecha v České filharmonii, kde se budou vzájemně střídát na postu prvního hráče. Ve třetím ročníku studia vyhrál Jiří Válek konkurz do Českého Noneta, kam v roce 1964 nastoupil.

---

²⁵ ROSÁK, Jan. Jiří Válek v Tandemu. In: *Český rozhlas* [online]. 2010 [cit. 2016-02-09]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/kraje/tandem/_zprava/jiri-valek-v-tandemu--815967

²⁶ Rozhovor s prof. Jiřím Válkem [cit. 2016-04-12].

Během studií absolvoval nejen na akademické půdě řadu koncertů. Za zmínku jistě stojí provedení flétnového koncertu G dur Johanna Joachima Quantze s Komorním orchestrem FOK, pod dirigentskou taktovkou Václava Cibulky. Koncert proběhl 21. 2. 1963 v malém sále Domu umělců (dnešní Sukova síň v Rudolfinu - viz. příl. č. 23). Dále zmíním jeho celovečerní koncert (opět v malém sále Domu umělců), který proběhl 26. 2. 1963 a kde zazněly následující skladby: Georg Friedrich Händel – Sonáta e moll, Johann Sebastian Bach – Sonáta h moll, BWV 1030, Bohuslav Martinů – Sonáta pro flétnu a klavír, H 306, Sergej Prokofjev – Sonáta D dur pro flétnu a klavír, op. 94, Jacques Ibert – Koncert pro flétnu.²⁷

Jiří Válek dokončil HAMU po čtyřletých studiích. Jeho celovečerní absolventský koncert, který měl veliký úspěch, (viz. příl. č. 24) proběhl 15. června 1964 ve velkém sále Domu umělců. Na programu zazněla Sonáta e moll pro flétnu, BWV 1034 Johanna Sebastiana Bacha, Sonáta D dur pro flétnu a klavír, Op. 94 Sergeje Prokofjeva a v druhé půlce večera Hráči na flétnu Alberta Roussela, Sonáta pro flétnu a klavír Paula Hindemitha a Sonáta pro flétnu a klavír, H 306 Bohuslava Martinů.²⁷

Na své studium na HAMU Jiří Válek vzpomíná takto: *„Prof. Josef Bok mě vyučoval jen v prvním ročníku na AMU v Praze. Byl znám jako všestranný muzikant, flétnista, metodik, komponista, údajně i výborný klavírista. Jako flétnistu už jsem ho neznal, v hodinách občas vzal nástroj do rukou, ale prakticky už necvičil a zjevně s hraním končil. I při vlastní výuce bylo znát, že pomalu končí i s touto činností.“*

„Prof. František Čech byl vynikající muzikant, vynikající flétnista, zřejmě nejlepší z jeho generace. Učil mě od druhého ročníku až do konce studia na AMU. Mnoho jeho rad, které mi poskytl během studia, si pamatuji dodnes a snažím se je předávat i svým žákům. Měl výborné představy o interpretaci všech nejvýznamnějších děl flétnové literatury, škoda, že sám je nestačil uplatňovat v takové míře, jak by si v jeho případě každý, kdo ho znal, přál. Při svém enormním pracovním vytížení se nemohl věnovat sólové činnosti ve větší míře,

---

²⁷ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

*přesto se jí věnoval a hlavně po sobě zanechal nahrávky světové úrovně. Jsem šťastný, že jsem mohl být řadu let jeho kolegou v České filharmonii i na AMU."*²⁸

1.5. Rodina

Jiří Válek se 1. 8. 1974 oženil se studentkou varhan Ivanou Ptáčkovou, se kterou se seznámil na srazu studentů v Kroměříži v roce 1969. Po svatbě se jim narodil syn Petr (nar. 16. 12. 1974), později dcera Julie (nar. 9. 9. 1978). Obě děti se učily nástrojové hře a zdědily dostatek hudebního nadání (Petr hrál na violoncello, Julie na flétnu), ani jeden se však pro dráhu hudebníka nerozhodl. Petr pracuje jako logistik a Julie se věnuje divadelní činnosti. Paní Ivana Válková vyučuje klavír v ZUŠ Josefa Suka v Benešově. Rodina se několikrát stěhovala, mj. 25 let žila v centru Prahy, v Pařížské ulici č. p. 3. V současnosti bydlí manželé Válkovi na Vinohradech.

2. Interpret

2.1. Sólová činnost

Jiří Válek v průběhu své mnohaleté kariéry vystupoval coby sólista s řadou pražských i mimopražských orchestrů, s některými z nich dokonce navázal dlouholetou spolupráci.

Již během studií na HAMU hrál např. s Dvořákovým komorním orchestrem, s nímž na podzim roku 1961 absolvoval sérii koncertů v Praze i mimo Prahu, a několikrát pod taktovkou Vladimíra Válka a Miroslava Košlera provedl mimo jiné koncert G dur pro flétnu a orchestr W. A. Mozarta nebo premiéru Concerta recitativa Tomáše Vačkáře, spolupracoval se Slováckým symfonickým orchestrem, se kterým pod vedením dirigenta Oldřicha Halmy zahrál v roce 1963 koncert D dur pro flétnu a orchestr Viléma Blodka. Se Symfonickým orchestrem hlavního města Prahy FOK, provedl mj. Fantazii a caprice pro flétnu a orchestr Viléma Blodka pod taktovkou Františka Babického.²⁹

Po ukončení HAMU se Jiří Válek věnoval sólové činnosti poměrně hodně. Tehdy se konaly tzv. „*Tribuny mladých umělců*“ - , kde Jiří Válek často hrál. Dále vystupoval v „*Týdnech nové tvorby*“, ^{viii} v abonentních cyklech souboru Ars Rediviva, České filharmonie a Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Spolupracoval s řadou českých orchestrů, např. se Symfonickým orchestrem Čs. Rozhlasu, (viz. příl. č. 25) Pražským komorním orchestrem, Dvořákovým komorním orchestrem, Sukovým komorním orchestrem, Filharmonickým komorním orchestrem a s řadou krajských orchestrů, jako je např. Karlovarský symfonický orchestr nebo Komorní filharmonie Pardubice (viz příl. č. 26) či Filharmonie Hradec Králové, v zahraničí např. s rozhlasovým orchestrem v Hannoveru.^{30,31}

---

²⁹ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

³⁰ *Jiří Válek: Flétna* [online]. Praha [cit. 2016-04-09]. Dostupné z: <http://czechjazzworkshop.cz/cs/lektori/valek>

³¹ SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. *HARMONIE* [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>

Flétnista Jiří Válek mnohokrát vystoupil jako sólista nebo komorní hráč v České televizi i v zahraničních televizních studiích. (viz příl. č. 27) Mezi jeho první výstupy zřejmě patří 12. 11. 1964, kdy v pořadu „Hudba a mládí“ zahrál druhou větu Sonatiny smplice skladatele Petra Ebena, který ho při výstupu sám doprovázel. Mnohokrát se také objevil v přímém přenosu televizního pořadu „Hudba z respira“.³²

V té době bylo možné nejvyšší umělecké úrovň dosáhnout především působením ve špičkovém orchestru a sólové činnosti se věnovat jen tak, jak to okolnosti dovolovaly. Přesto má za sebou Jiří Válek bohatou sólovou činnost, o čemž svědčí i velké množství gramofonových a rozhlasových nahrávek.

Jiřímu Válkovi se naskytla řada zahraničních nabídek k navázání umělecké spolupráce. Nejblíže k emigraci byl v roce 1969 (ve svých 29 letech), kdy odjel s Českým nonetem poprvé do Ameriky. V Torontu a Seattlu dostal nabídku hrát v orchestru, v Seattlu navíc místa pedagoga na univerzitě. Přestože to byly lákavé a perspektivní nabídky a Jiří Válek v té době mluvil slušně anglicky, neuvažoval o jejich přijetí.³³

Mezi jeho nejúspěšnější sólistická vystoupení lze jednoznačně zařadit spolupráci s Českou filharmonií. Před tímto orchestrem stanul Jiří Válek jedenáctkrát, kde uvedl např. skladby Václava Kučery, (viz příl. č. 28) B. Martinů, G. P. Telemanna, (viz příl. č. 29) Zdeňka Lukáše, (viz příl. č. 30) Fr. Xavera Richtera (viz příl. č. 31) nebo Jiřího Válka.³⁴

Podstatnou součástí sólové činnosti též pro Jiřího Válka bylo nahrávání pro rozhlas, ale především na LP (mj. i kompletní nahrávka flétnových sonát G. F. Händela, za kterou mu byla r. 1978 udělena Zlatá deska Supraphonu) a CD pro firmy jako Supraphon, Panton, Vanguard Classic, Naxos, Pony Canyon, Chandos ad. (viz. příl. 60) Téměř na všech spolupracoval s vynikajícím klavíristou Josefem Hálou. (viz příl. č. 32, 34) Často se jednalo o tematické,

---

³² Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

³³ SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. *HARMONIE* [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>

³⁴ KOLÁČKOVÁ, Yveta. *Česká filharmonie 100 plus 10*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2006. ISBN 80-200-1422-5, str. 73, 80, 90.

ucelené projekty, např. o již zmíněnou kompletní nahrávku Händelových sonát, kvartety Antonína Rejchy, Mannheimské koncerty, komorní hudbu s flétnou Bohuslava Martinů, francouzské skladby pro flétnu (*viz příl. č. 35*) a další.³⁵

2.2. Komorní a orchestrální činnost

V průběhu svého života působil flétnista Jiří Válek v řadě předních českých komorních i orchestrálních tělesech, z nichž některé se svou vysokou úrovní řadí mezi nejlepší nejen u nás, ale obstojí i v mezinárodním hudebním měřítku.

Již během studií na HAMU byl zaměstnán v symfonickém orchestru AUS VN. Kromě angažmá v Českém nonetu, v orchestru České filharmonie působil v Akademickém dechovém kvintetu, Akademickém, pozdějším Dvořákově komorním orchestru, v Collegiu musicum Pragensis, ve Studiovém symfonickém orchestru a především v souboru Ars Rediviva.³⁶

2.2.1. AUS

Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého (dále jen „AUS“) byl ústředním uměleckým souborem Československé lidové armády, pozdější Armády České republiky, jenž existoval v letech 1943 – 1995. Orchester měl asi 70 členů (nejednalo se jen o vojenské muzikanty) a sestával z vynikajících hudebníků. Zahrál během svého působení přes 10 tisíc skladeb a uskutečnil na 43 tisíc vystoupení doma i zahraničí (Evropa, Asie, Afrika, Amerika).

12. prosince roku 1959 proběhl konkurz na pozici první flétny. Jiří Válek (ještě v té době student JAMU) se výběrového řízení zúčastnil a v konkurzu uspěl. Hned 1. ledna v roce 1960 nastoupil do orchestru, jehož dirigenti byli tehdy Pavel Vondruška a Martin Turnovský. Jiří Válek působil v AUS do roku 1966

---

³⁵ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

³⁶ Oslavenec Vladimír Válek. *Symfonický orchestr Českého rozhlasu* [online]. 2015 [cit. 2016-04-01]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/socr/rozhovory/_zprava/oslavenec-vladimir-valek--1518215

a během této doby absolvoval řadu symfonických koncertů, zájezdů (např. do Německa a Rumunska, na Kubu, do bývalé Jugoslávie), estrád i sólových vystoupení. Jiří Válek vzpomíná na AUS jako na velmi hezkou, ale i umělecky prospěšnou zkušenost.^{37,38}

2.2.2. Ars Rediviva

Ars Rediviva byl český komorní soubor, který se jako jedno z prvních hudebních těles věnoval především barokní hudbě a její interpretaci.

Založen byl v roce 1951 flétnistou Milanem Munclingerem a jeho ženou, cembalistkou Viktorií Švihlíkovou. Složen byl především z instrumentalistů České filharmonie. Obsazení se vlivem dramaturgie střídavě měnilo až po komorní orchestr. Od 60. let působil v souboru jako cembalista Josef Hála. V tomto rozšířeném ansámblu začali vystupovat v komorních a koncertantních partech mj. například hobojisté Stanislav Duchoň, Pavel Verner a Jiří Mihule, fagotista František Herman, flétnisté František Čech, Josef Jelínek a právě i Jiří Válek. Ten v souboru působil od roku 1969.

Přestože těžištěm repertoáru byla barokní a předklasická hudba, věnovali souboru své skladby i někteří soudobí skladatelé, např. Otmar Mácha, Ivan Jirko, Jan Tausinger či Ilja Hurník, který pro toto těleso složil mj. koncert pro flétnu a komorní orchestr.

Ars Rediviva uvedla za čtyřicet let své činnosti několik set skladeb a řada z nich je zachycena na nahrávkách společností Supraphon, Panton, Columbia, Ariol, CBS, Orfeo, Nippon, DGG a byla i v zahraničí často vysoce oceněna.^{39,40}

---

³⁷ KOLÁČKOVÁ, Yveta. *Česká filharmonie 100 plus 10*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2006. ISBN 80-200-1422-5, str. 73.

³⁸ *ARMÁDNÍ UMĚLECKÝ SOUBOR VÍTA NEJEDLÉHO* [online]. 1988 [cit. 2016-03-31]. Dostupné z: <http://www.csla.cz/armada/kultura/aus.htm>

³⁹ SLÁMA, František. *Z Herálce do Šangrilá a zase nazpátek*. Říčany u Prahy: Orego, 2001. ISBN 80-861-1761-8.

⁴⁰ SLÁMA, František. *Ars rediviva - Milan Munclinger. František Sláma - Miscelanea* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.frantisekslama.com/ars-rediviva>

2.2.3. České Noneto

V hudebním i profesním růstu jistě mělo pro Jiřího Válka důležitou roli jedenáctileté členství v předním českém komorním souboru České noneto.

České noneto je jedním z nejstarších komorních souborů na světě. Založili ho v roce 1924 posluchači Pražské konzervatoře a nejen pro své originální nástrojové složení (housle, viola, violoncello, kontrabas a dechové kvinteto), ale i pro vysokou hráčskou úroveň se stalo středem pozornosti publika i odborné kritiky. Již téměř sto let úspěšně působí v uměleckém světě a během své činnosti inspirovalo skladatele ke vzniku celé řady skladeb, psali pro ně např. Josef Bohuslav Foerster, Bohuslav Martinů, Jan Novák, Jiří Jaroš, Alois Hába a mnozí další.⁴¹

Členové souboru byli v celé jeho dlouholeté historii vynikajícími hudebníky, známými sólisty z koncertních pódíí i studiových nahrávek. Soubor procestoval celý svět (provázen skvělými ohlasy) a hostoval na mezinárodních festivalech. Jeho interpretační umění je zaznamenáno na řadě gramofonových desek i kompaktních disků firem Supraphon a Panton.

Těleso prodělalo zásadní personální změnu v roce 1963, kdy ředitel České filharmonie Jiří Pauer vypsal konkurz na všechna místa Českého noneta. Jiří Válek se tohoto konkurzu zúčastnil a místo flétnisty získal.

První kolo nově vypsaného konkurzu proběhlo 12. září 1963 v Sukově síni v Rudolfinu a zúčastnila se ho řada vynikajících hudebníků. Jiří Válek svou interpretací 1. věty flétnového koncertu D dur, W. A. Mozarta a 1. větou ze Sonáty pro flétnu a klavír Bohuslava Martinů za spolupráce klavíristky Dany Pustinové, postoupil do druhého kola. Následujícího dne svým přesvědčivým výkonem, kdy hrál Sonátu pro flétnu a klavír Paula Hindemitha, v konkurzu zvítězil a 1. 1. 1964 nastoupil. Nejlepším nově přijatým hráčem se otevřely nové možnosti v hudebním světě. Do souboru nově nastupuje vedle Jiřího Válka

---

⁴¹ 60. léta: Úspěchy Českého noneta v Itálii [online]. 2014 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://nonet.cz/%20historie/60.leta/>

těž Libor Hlaváček (později Milan Víték), Lubomír Malý, František Hertl a Karel Lang.^{42,43}

Následná praxe a zkušenosti v ansámblu, kde Jiří Válek během svého působení (1964 - 1975) potvrzoval své hráčské kvality, byly k nezaplacení. Členství v ansámblu mu napomohlo k naplnění jeho životního snu, a to získat angažmá v České filharmonii, jejíž součástí České noneto bylo (podobně jako sólisté Věra Soukupová, Josef Suk, Josef Chuchro a Jan Panenka, Smetanovo kvarteto a Český pěvecký sbor).

Pracovní náplň Noneta představovala právě v 70. a 80. letech koncertní činnost na domácích a zahraničních pódii. Jiří Válek navštívil s Českým nonetem např. bývalou Jugoslávií, Maďarsko, Itálii, Rakousko, Španělsko, Německo, Bulharsko, Anglii, Rumunsko, Švýcarsko, Francii, Irsko a další. Od 27. 2. do 16. 4. 1973 proběhlo velké turné po Anglii, Kanadě a Spojených státech amerických, kdy soubor navštívil bezmála 60 měst. Nedílnou součástí tohoto angažmá bylo rovněž natáčení pro rozhlas, televizi a gramofonové desky.^{44,45}

Jiří Válek vzpomíná na České noneto jako na významnou kapitolu svého hudebního života. *„Byla to ohromná zkušenost. Projeli jsme kus světa, celou Evropu, Japonsko, měli jsme mimo jiné dva nádherné zájezdy do USA a Kanady, natočili jsme spoustu hudby.“*⁴⁶

2.2.4. Česká filharmonie

Od roku 1971 postupně přestával ze zdravotních důvodů v České filharmonii působit tehdejší první flétnista Géza Novák. Jiří Válek začal

---

⁴² Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

⁴³ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

⁴⁴ *60. léta: Úspěchy Českého noneta v Itálii* [online]. 2014 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://nonet.cz/%20historie/60.leta/>

⁴⁵ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

⁴⁶ SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. *HARMONIE* [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>

v orchestru vypomáhat a navázaná spolupráce byla přínosem pro obě strany. Jiří Válek hrál s orchestrem na řadě koncertů, mj. na Pražském jaru (1971, 1974) a v roce 1974 se zúčastnil měsíčního zájezdu orchestru do Japonska.

Již během zájezdu tehdejší šéfdirigent Václav Neumann projevil o Jiřího Válka zájem. Po definitivním odchodu Gézy Nováka mu bylo nabídnuto, aby přešel z Noneta do České filharmonie. Jiří Válek rád souhlasil a 1. 2. roku 1975 nastoupil do orchestru na pozici hráče první flétny.

V letech 1975 – 2006 (tedy až do svých 66 let) byl sóloflétnistou České filharmonie. Působil pod nespočtelným množstvím dirigentů. Jmenujme např. spolupráci s dirigenty, jako jsou Zdeněk Košler, Rafael Kubelík, Leonard Bernstein, Carlo Maria Giulini, Hideaki Muto, Erich Leinsdorf, Wolfgang Sawallish, Charles Mackerras, Leonard Slatkin ad. Na postu šéfdirigenta se během Válkova dlouhého působení vystřídali Václav Neumann, Jiří Bělohlávek, Gerd Albrecht, Vladimír Ashkenazy a Zdeněk Mácal. V roce 1996 Česká filharmonie po abdikaci Gerda Albrechta zůstala bez šéfdirigenta a vedením orchestru byl pověřen dirigent Vladimír Válek. Posledním šéfdirigentem, pod kterým Jiří Válek ve filharmonii hrál, byl již jmenovaný Zdeněk Mácal.

Během 32 let hrál Jiří Válek na stovkách koncertů v nejrůznějších koncertních sálech a procestoval s Českou filharmonií tisíce kilometrů po celém světě. Za zmínku stojí 24. říjen roku 1990, kdy proběhl v sídle OSN v New Yorku pod taktovkou Jiřího Bělohlávka slavnostní koncert, kterým filharmonie zakončila jedno ze svých nejdelších amerických turné. Orchester procestoval celou Evropu, účinkoval v Severní i Jižní Americe, Asii, velice často jezdil do Japonska.

Někteří členové České filharmonie působili i jako sólisté a nejednou se objevovali na etiketách desek a kompaktních disků jako excelentní sólisté ve spolupráci právě s Českou filharmonií. Jedním z nich byl i Jiří Válek. V České republice nelze snad dosáhnout většího úspěchu, než být prvním hráčem nejlepšího orchestru – České filharmonie. Jiřímu Válkovi se to podařilo a splnil si tak životní sen.⁴⁷

---

⁴⁷ KOLÁČKOVÁ, Yvetta. *Česká filharmonie 100 plus 10*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2006. ISBN 80-200-1422-5, str. 73, 118.

„V symfonickém orchestru se hraje taková muzika, že když se zrovna daří a těch minimálně sto lidí se rozběsí, tak vám mockrát jde mráz po zádech nebo slzy do očí...Jsou to zážitky nenahraditelné a taky se nedají koupit, jako dnes i v té muzice kde co“.⁴⁸

2.2.5. Pražské jaro

Jiří Válek vystupoval několikrát na Mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro.

Uvedme rok 1973, kdy se Jiří Válek zúčastnil dvou uměleckých výstupů. 19. 5. 1973 proběhl koncert zaměřený na barokní hudbu. Za spolupráce s předním cembalistou a muzikologem Hansem Pischnerem provedl Jiří Válek Sonátu h moll pro flétnu a cembalo, BWV 1030 Johanna Sebastiana Bacha. (viz příl. č. 42)

27. 5. 1973 zahrál v Černínském paláci pod uměleckým vedením Františka Vajnara ansámbl Collegium musicum pragense, přičemž Jiří Válek hrál první flétnu. Na programu zazněly následující skladby: Jiří Družecký – Partita in Dis (č. 4), Antonín Kammel – Serenata in G, Vojtěch Jírovec – Partita in B, Antonín Vranický – Tři pochody na francouzský způsob, František Antonín Rosetti – Partita in F "pour la Chasse".^{49,50}

Následujícího roku, 1974, se zúčastnil Jiří Válek festivalu jako člen Českého noneta. Ansámbl zahrál ve spolupráci s tenoristou Miroslavem Frydlewiczem 18. 5. v Rytířském sále Valdštejnského paláce následující skladby: Oldřich Flosman – Druhý nonet, Josef Boháč – Zní loutna má (Melodramata pro tenor

---

⁴⁸ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

⁴⁹ Archiv Pražského jara: Ročník 1973. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/4962>

⁵⁰ Archiv Pražského jara: Ročník 1973. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/4984>

a nonet na báseň Francesca Petrarky Láska), Josef Bohuslav Foerster – Nonet, op. 147.⁵¹

2. 6. 1975 ve Dvořákově síni v Rudolfinu proběhl koncert Pražského komorního orchestru pod taktovkou dirigenta Petra Vronského. Na programu byly následující skladatelé a jejich skladby: André Jolivet - Concertino pro trubku, klavír a smyčcový orchestr, Josef Páleníček - První klavírní koncert in C ve starém slohu, Frank Martin - Koncert pro sedm dechových nástrojů, bicí a smyčcový orchestr.

2. 6. v roce 1977 interpretoval Jiří Válek skladbu Eduarda Dřízgy – Partita pro flétnu a klavír. Sám Autor, E. Dřízga usedl za klavír a podílel se tak na uměleckém zážitku.^{52,53}

V Rudolfinu se 27. 5. 1979 v rámci festivalu uskutečnilo Matiné u příležitosti Mezinárodního roku dítěte. Vystoupil mimo jiné i Kühnův dětský sbor, klarinetista Alois Rybín, hornista Zdeněk Tylšar, kontrabasista Vít Mach, bicista Václav Mazáček a flétnista Jiří Válek. Zazněly skladby Bohuslava Martinů - Romance z pampelišek na slova Miloslava Bureše (sólo Vlasta Mlejnková), Jiřího Dvořáčka - Dětské zpívání na pokračování, Václava Lídla - Pro tisíc kvítků (Vyprávěla myška myšce - Běží vítr - Ponocný - Píseň o vločkách - Pro tisíc kvítků).⁵⁴

Další účinkování (tentokrát se Sukovým kvartetem) Jiřího Válka na Pražském jaru se uskutečnilo 22. 5. 1980, kdy se podílel na interpretaci skladby Wolfganga Amadea Mozarta - Kvartet C dur pro flétnu, housle, violu a violoncello, KV 285 b. Koncert proběhl od 20 hodin v Martinickém paláci. (viz příl. č. 43) O jedenáct let později, 27. 5. 1991 hrál Válek v Rytířském sále

---

⁵¹ Archiv Pražského jara: Ročník 1974. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5021>

⁵² Archiv Pražského jara: Ročník 1975. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5125>

⁵³ Archiv Pražského jara: Ročník 1977. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5125>

⁵⁴ Archiv Pražského jara: Ročník 1979. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5323>

Koncertantní suitu pro flétnu a bicí nástroje André Joliveta za spolupráce Pražského souboru bicích nástrojů.^{55,56}

V kostele sv. Šimona a Judy proběhl 28. 5. 2002 poslední koncert Pražského jara, kterého se Jiří Válek zúčastnil jako aktivní hráč. Za spolupráce klarinetisty Jiřího Hlaváče, violisty Jana Pěrušky a mezzosopranistky Kateřiny Kachlíkové, zazněla skladba Igora Stravinského - Tři písně na Williama Shakespeara pro mezzosoprán, flétnu, klarinet a violu.⁵⁷

2.3. Jazz a skladatelská činnost

2.3.1. Jazz

Mimořádně významnou součástí Válkovy umělecké činnosti je jeho působení v oblasti jazzu, kde plně uplatnil své improvizční schopnosti.

Jiří Válek má jazz rád od malička a vždy se mu chtěl věnovat. Stejně tak i jeho bratr Vladimír. Náklonnost k jazzu se u obou bratrů projevila již od útlého dětství, kdy se seznámili v Kokorách s člověkem, který je učil rumbu a rytmické, jazzové věci. Během své kariéry se Jiří Válek na rozdíl od svého bratra věnoval jazzu intenzivněji.

Se schopností hrát jazz úzce souvisí schopnost pohotové improvizace. Jiří Válek měl již od mala tendence sedávat u klavíru a improvizovat. Jeho maminka tomu nerozuměla a vždy, když tak Jiřího viděla, mu vyčítala, že nehraje z not. Improvizace se však Jiří Válek nevzdal a aktivně ho využíval a využívá dodnes.

Důležitým bodem v jazzové kariéře Jiřího Válka, bylo navázání spolupráce s předním českým jazzovým pianistou Karlem Růžičkou (nar. 1940). Seznámili se spolu na vojně, hráli společně v kvintetu a v 60. letech chodili hrát jazz

---

⁵⁵ Archiv Pražského jara: Ročník 1980. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5370>

⁵⁶ Archiv Pražského jara: Ročník 1991. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/6099>

⁵⁷ Archiv Pražského jara: Ročník 2002. *Pražské jaro* [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/6766>

do pražských klubů, jako byly Reduta, Viola, do Divadla hudby, Malostranské Besedy (obyčejně po představení Divadla Jára Cimrmana, s jehož členy navázal Jiří Válek přátelství a uměleckou spoluprací), taktéž nahrávali vlastní skladby.

Vzniklo mezi nimi trvalé přátelství a hudební souznění, kdy při společné hře oba věděli, co od druhého očekávat. Dokázali předpokládat, jak ten druhý bude asi zrovna improvizovat a na základě toho na sebe vzájemně hudebně reagovali. To je v jazzu velice důležitá věc. Po nástupu Jiřího Válka do České filharmonie, která pohltila většinu jeho času a energie, večerní hraní po klubech víceméně ustalo. Jazzu se nevzdal a provozoval ho tak intenzivně, jak mu to jen pracovní závazky dovozovaly. Nutno zmínit, že v této oblasti nepůsobí Jiří Válek jen jako flétnista, ale i jako barytonsaxofonista.⁵⁸ (viz příl. č. 44)

Během své jazzové kariéry Jiří Válek spolupracoval s tuzemskou a příležitostně i zahraniční jazzovou elitou, z našich např. již zmíněný Karel Růžička, Vincenc Kummer, Alan Vitouš, Laco Deczi, Vojtěch Exkert, Svatopluk Košvanec, Jiří Stivín, Mojmír Bártek, Karel Velebný, který založil skupinu Sága rodu S + H (čtyři saxofony a rytmika), kde Jiří Válek hrál na baryton a flétnu (taktéž i v Septetu Československého rozhlasu). S Jazzovým orchestrem Československého rozhlasu navázal stabilní spoluprací a účinkoval s ním na jazzových festivalech. Často dokonce pro Jiřího Válka byly psány sólové skladby pro flétnu s big bandem. Dále účinkoval s orchestrem Václava Hybše, s kapelou Petra Kořínka, s Emilem Viklickým. Dodnes bývá též hudebním hostem různých jazzových uskupení, např. Jazzového tria Josefa Vejvody.⁵⁹

2.3.2. Skladatelská činnost

Skladatelská činnost má u Jiřího Válka úzké spojení s jazzem, neboť jeho díla jsou zejména skladby tzv. malých forem. Složil asi 30 skladeb. Jmenujme například písně Flétnová, Letní nálada, Krátké léto, Balada pro tři, Konec dubna,

---

⁵⁸ ROSÁK, Jan. Jiří Válek v Tandemu. In: *Český rozhlas* [online]. 2010 [cit. 2016-02-09]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/kraje/tandem/_zprava/jiri-valek-v-tandemu--815967

⁵⁹ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

Dlouhá zima, V pravé poledne, Údolí, Dřevěný valčík, Blahopřání, Sviť měsíčku, sviť, Lev má krátké nohy a další. Některé z nich jsou natočeny na deskách a zároveň všechny jsou nahrány v Českém rozhlasu a bývají poměrně často hrány. V roce 1977 byla Jiřímu Válkovi vydána samostatná deska: Jiří Válek - „Konstelace Josefa Vobraby“. V řadě těchto skladeb se vyskytuje více než jedna flétna. Často zazní flétna, pikola i altová flétna. Všechny tyto nástroje nahrál na nahrávkách Jiří Válek. V některých skladbách dokonce využil své schopnosti barytonsaxofonisty a nahrával tak hudební party i na tento nástroj.

Řada skladeb, jejichž autorem je Jiří Válek, nese humorný název, např. jazzová skladba „Lev má krátké nohy“. Podle Jiřího Války začal takovéto humorné názvy dávat svým skladbám jeho jazzový kolega Karel Velebný, který napsal např. skladbu „Hráškově zelený prefabrikát“ nebo „Rekonvalescenční suita“, jejíž jedna část se jmenuje „Obzvláště milosrdná milosrdná sestra“.^{60,61,62}

---

⁶⁰ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

⁶¹ Festival v Přerově. *DENIK* [online]. 2006, [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: <http://www.denik.cz/galerie/jazzovy-festival-v-prerove-patek-a-sobota.html?mm=6472109>

⁶² Ze soukromého archivu prof. Jiřího Války.

3. Pedagogika

Jiří Válek působil nejen jako vynikající sólista, komorní i orchestrální hráč, ale od roku 1972 do současnosti je aktivní též jako flétnový pedagog. Za tu dobu prošlo jeho školou nesčetné množství flétnistů a flétnistek, z nichž se velká řada uplatnila na pozicích v předních českých i zahraničních orchestrech.

3.1. Pražská konzervatoř

Roku 1972 nastoupil Jiří Válek jako profesor flétny na Pražskou konzervatoř. Zde působil v letech 1972-1977. Začínal zde s úvazkem pěti hodin týdně, velice brzy jich měl však osmnáct. V té době již byl aktivním hráčem, navíc mezitím přešel z Noneta do České filharmonie, kde byla práce především časově náročnější. Jiří Válek napsal řediteli konzervatoře Františku Martiníkovi dopis, v němž požádal o ukončení pracovního poměru z časových důvodů. Původně si chtěl pár hodin ponechat, ale nedošlo mezi stranami ke shodě.⁶³

3.2. Akademie múzických umění v Praze

Roku 1978 začal Jiří Válek působit na pražské HAMU, kam nastoupil jako externí pedagog, od roku 1987 zde vyučoval jako odborný asistent, od r. 1990 jako docent hry na flétnu a v roce 1997 byl jmenován profesorem.

Přestože si vždy Jiří Válek připadal více jako hráč a muzikant, než jako pedagog, úspěšně tuto činnost vykonává již 44 let. Nachází v ní samozřejmě radost a to zejména, pokud výuka má kladný dopad na hru jednotlivých žáků. Jako pedagog má samozřejmě radost, pokud žáci něčeho dosáhnou, uspějí u konkurzů, v soutěžích, mají uplatnění v orchestrech a celkově úspěch

---

⁶³ KOTT, Ivan, Bohuslav Šír, Dana TUZAROVÁ a Jan VOKÁČ (eds.). JONÁŠ-KLUB, PRAHA. *Informační zpravodaj členů a příznivců Jonáš-klubu Praha*. Praha: Atelier Avart, 2015.

jak v hudební, tak pedagogické sféře. V takových situacích cítí prof. Jiří Válek z pedagogické činnosti uspokojení a samozřejmě i hrdost, že se podílel na vysoké hráčské úrovni a rozvíjení schopností žáků.⁶⁴

3.3. Významní studenti prof. Jiřího Válka

Během jeho pedagogické činnosti se u prof. Jiřího Válka vystřídala řada vynikajících studentů a hráčů a jeho samozřejmě těší, že mnozí z nich zastávají významné posty v našich předních hudebních tělesech. Mezi jeho nejúspěšnější studenty patří Roman Novotný, Jaroslav Pelikán, Simona Pingitzer a Andrea Rysová.

V rozhovoru Týdeníku Rozhlas, který byl uveřejněn 9. 1. 2006, se prof. Jiří Válek k otázce, zda máme ve srovnání se světem v České republice kvalitní flétnisty, vyjádřil následovně. *„Během asi pětadvaceti let jsem se jako člen poroty zúčastnil řady mezinárodních soutěží, slyšel stovky flétnistů z celého světa, poznal osobně slavné sólisty, hrál s nimi, a můžu klidně odpovědět, že určitě máme a vždycky jsme měli. Že nebyli nebo nejsou ve světě dost známí, na to měla vliv spousta věcí. Vážím si všech výborných zahraničních flétnistů, ale víme, jakou roli hraje publicita, agenti, příslušnost k velkému státu nebo národu i ten velký náskok v pronikání do světa, který v poválečných desetiletích měli. U nás je spousta výborných muzikantů, včetně flétnistů, a že hraje jeden tak, druhý zase onak, to je jenom správné. Přesto mě mrzí, že nemůžu dostat ani ty nejlepší žáky na soutěže, rád bych se jimi někdy pochlubil, ale oni si zřejmě s těmito problémy nelámou hlavu, říkají - stejně nevyhrajou. Poručit jim nemůžu. Nevím, jak to dělá třeba Loránt Kovács v Budapešti, jestli používá tělesné tresty, nebo je podplácí, že jeho žáci chodí do soutěží. Ale vážně, těm mým záležitím víc na zajištění existence a o dělání díry do světa s flétnou v ruce si zřejmě nedělají iluze“.*⁶⁵

---

⁶⁴ Jiří Válek: *Flétna* [online]. Praha [cit. 2016-04-09]. Dostupné z: <http://czechjazzworkshop.cz/cs/lektori/valek>

⁶⁵ Diriguje jasně a přehledně. *TÝDENÍK ROZHLAS* [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>

Roman Novotný

Flétnista Roman Novotný (*viz příl. č. 48*) se narodil v Chrudimi 29. srpna roku 1968. Vystudoval konzervatoř v Pardubicích u Jaromíra Höniga. Poté pokračoval ve studiích na HAMU ve třídě prof. Jiřího Válka. Získal řadu hudebních ocenění v tuzemských i mezinárodních soutěžích. Uvedme např. 1. cenu v soutěži konzervatoří v Brně v roce 1987 nebo čestné uznání v mezinárodní soutěži Pražské jaro v roce 1996. Od svých dvaceti let působí v České filharmonii na pozici hráče 2. flétny a stal se tak dlouholetým kolegou svého učitele, prof. J. Válka.⁶⁶

Je spoluzakladatelem dechového souboru Afflatus Quintet, který tvoří spolu se svými vynikajícími kolegy fagotistou Ondřejem Roskovcem, hobojistkou Janou Brožkovou, klarinetistou Vojtěchem Nýdlem a hornistou Radkem Baborákem. Soubor vznikl v roce 1995, velice brzy na to získal 1. cenu v soutěži ARD v Mnichově. Ansámbl natočil řadu CD a získal během svého dosavadního působení nejvyšší hodnocení hudební kritiky. Nejen to ho zařazuje mezi přední komorní soubory jak tuzemské, tak i světové.⁶⁷

Roman Novotný je velice čínorodým člověkem. Jeho umělecká aktivita je velmi rozsáhlá. Spolupracuje s harfistkou a kolegyní z České filharmonie Janou Bouškovou, se kterou odehrál mimo jiné i koncerty na mezinárodních festivalech Rheingau Sommer, Concentus Moraviae, Moravský podzim, v cyklech České filharmonie, Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK a Státní filharmonie Brno. Dále spolupracuje s klavíristy Ivo Kahánkem a Martinem Kasíkem, violoncellistou Janem Kellerem a varhaníkem Alešem Bártou.⁶⁸

Během kariéry spolupracoval s řadou renomovaných orchestrů, včetně Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK, Symfonického orchestru Českého

---

⁶⁶ Roman Novotný. *Významné osobnosti: Časopis o významných osobnostech České Republiky* [online]. [cit. 2016-02-10]. Dostupné z: <http://vyznamneosobnosti.cz/roman-novotny/>

⁶⁷ VAŠATOVÁ, Jana. *Roman Novotný, flétnista ČF a dechového kvinteta Afflatus Quintet* [online]. 2015 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/vltava/host/_zprava/roman-novotny-fletnista-cf-a-dechoveho-kvinteta-afflatus-quintet--1489909

⁶⁸ ČESKÁ FILHARMONIE. *Roman Novotný* [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/roman-novotny-p755.html>

rozhlasu, Slovenské filharmonie, Plzeňské filharmonie, Komorní filharmonie Pardubice nebo s Capellou Istropolitana.

Hrál pod taktovkou významných dirigentů (Václav Neumann, Vladimír Válek, Petr Altrichter, Charles Olivieri-Munroe, Gerd Albrecht, Paolo Olmi, Leoš Svárovský, Marko Ivanovič, Oliver Dohnányi, Rastislav Štúr, Jiří Malát) a podílel se na natáčení řady CD pro Supraphon, Octavia Records, Radioservis i řady nahrávek pro Český rozhlas. Nutno zmínit též vynikající nahrávku (pro Melantrich) skladeb pro dvě flétny od J. S. Bacha a jeho synů, na které spolupracoval s Jiřím Válkem.

Věnuje se také pedagogické činnosti. Od roku 2000 vyučuje na Pražské konzervatoři. Zasedl také do poroty flétnové soutěže Pražského jara (2015) a ve spojitosti s tímto festivalem provedl v roce 2012 premiéru koncertu pro flétnu a orchestr skladatele Lukáše Sommera.⁶⁹

Pro svou brilantní techniku, čistý, barevný a zářivý tón a osobitý umělecký projev je flétnista Roman Novotný právem řazen mezi přední české flétnisty současné doby.⁷⁰

Roman Novotný na Jiřího Válka vzpomíná takto: *„Při vzpomínce na mládí a flétnové začátky si vždy vybavím svůj pracovní stůl. Pod jeho sklem byla spousta přebalů sólových desek renomovaných flétnistů. O nahrávky jsem se vždy velmi intenzivně zajímal a při jejich poslechu rostl můj zájem o příčnou flétnu. Ve srovnání s dnešní dobou nebylo tehdy na trhu téměř nic, vše se buď dováželo ze Západu, nebo jsme si mezi flétnisty nahrávky vzájemně půjčovali. Vidím jako dnes Jiřího Válka na obalu francouzského LP, které z mého gramofonu znělo velmi často. Jeho nahrávky, zejména komplet sonát G. F. Händela, patřily k titulům, na kterých jsem se hodně učil.*

Během studia na pardubické konzervatoři jsem nepochyboval o tom, že chci ve flétně dále pokračovat, a sice v Praze. Samozřejmě jsem si uvědomoval velkou konkurenci, ale vítězství v Soutěži konzervatoří mi dodalo

---

⁶⁹ NOVOTNÝ, Roman. ČESKÁ FILHARMONIE. *Biografie: ROMAN NOVOTNÝ* [online]. 2016 [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <http://www.romannovotny.cz/index.php?page=biografie>

⁷⁰ ČESKÁ FILHARMONIE. *Roman Novotný* [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/roman-novotny-p755.html>

sebevědomí a o přijetí do Prahy jsem se skutečně pokusil. Můj pedagog Jaromír Hönig mi zprostředkoval první setkání s prof. Jiřím Válkem počátkem roku 1988, pár týdnů před přijímačkami na HAMU. Vybavuji si ho přesně: Za panem profesorem jsme tehdy do Pařížské přijeli s rodiči a na památku mám doma dodnes mramorovou dlažební kostku, kterou jsem ukořistil na rekonstruovaném chodníku před hotelem Intercontinental. Prof. Válek si mne i rodiče okamžitě získal svým přátelským přístupem, otevřeným, srdečným stylem a humorem. Následná konzultace a hraní na flétnu mi tehdy moc sebevědomí nedodaly, protože vše bylo nové, náročnější, detailnější, ať už šlo o tón, vibrato, artikulaci, rytmus, ozdoby, frázování v Mozartovi, zkrátka na všem se našly nedostatky a člověk se cítil, jakoby stanul na novém startu. To ale spíše umocnilo mé odhodlání dělat přijímací zkoušky do Prahy, do třídy prof. Válka.

Zkoušky dopadly dobře a další radost měla následovat: Prof. Válek mi oznámil, že se vbrzku bude konat konkurz na místo flétnisty v České filharmonii. Dal mi k úvaze, zda se nepřihlásit - repertoár jsem v podstatě měl po kupě od nedávných přijímaček a zbývalo nastudovat orchestrální party na flétnu i pikolu. Tehdy jsem si řekl, proč to nezkusit, šance je sice naprosto minimální, ale určitě půjde o jedinečnou zkušenost. A světe div se, ono to vyšlo! Pamatuji si přesně na vyhlášení výsledků v salónku Rudolfiny tehdejším šéfdirigentem Václavem Neumannem. Myslel jsem si, že se mi to zdá, s něčím takovým jsem absolutně nepočítal. Já, devatenáctiletý, mimopražský, bez orchestrální zkušenosti mám hrát v České filharmonii? Začalo mi docházet, že teprve teď mě čeká spousta skutečně tvrdé práce.

V této pro mě jedinečné životní fázi sehrál Jiří Válek zcela zásadní roli. Když jsem u něj začal studovat a cítil, že souběh studia a přípravy do České filharmonie je více než náročný, poskytoval mi obrovskou oporu. Všechny mé obavy zlehčil, se vším mi poradil a snímal ze mě zátěž způsobem jakési humorné nadsázky. Na dotaz mých rodičů, kteří viděli, že mě tyto náročné začátky dost zatěžují, prohlásil: „Až bude nějaký problém, budeme ho řešit, ale já opravdu žádný nevidím.“ Náš vztah se utvářel velmi příjemně a přátelsky. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se mi dostane tak kolegiálního přijetí od uznávaného umělce, ke kterému jsem od mládí vzhlížel.

Pedagogické nároky prof. Válka byly značné. Každému studentovi poskytl dostatek volnosti při hledání individuálního výrazu, ale rozhodně odmítal,

když tato svoboda deformovala jasný zápis skladatele. Bděl nad tím, abychom se neuchylovali k přehánění v rytmu či nelogickému frázování. Leitmotivem Válkova pedagogického přístupu byl důraz na jakousi dokonalou střídmost, pravdivost a vyváženost, podpořenou krásným flétnovým tónem. Nekompromisně trval na co nejlepší možné intonaci.

Nejedenkrát jsme měli hodiny flétny i na zájezdech České filharmonie, zejména v době příprav společného CD s hudbou J. S. Bacha a jeho synů. Dodnes považuji tuto desku za jednu z nejpovedenějších v mé diskografii.

Naší společnou zálibou bylo i sdílení dojmů z nástrojů, zkoušení nových fléten či flétnových hlavic. V tomto ohledu jsme si nejvíc „užili“ při pravidelných zájezdech ČF do Japonska, země, která je skutečným rájem renomovaných firem jako např. Muramatsu, Yamaha nebo Sankyo. Do tohoto světa a k osobním setkáním s lídry zmíněných firem jsem se dostal především zásluhou Jiřího Válka.

Nejednu příjemnou chvíli jsme prožili při gurmánských požitcích, zejména za pobytů v USA nebo Jižní Americe, kterým vévodily šťavnaté hovězí steaky. U Válků doma pak kralovala pečená husa, v jejíž přípravě je paní Válková naprosto nedostižná.

Čestné místo v mých vzpomínkách mají některá setkání s osobnostmi flétnového světa, kterých jsem se díky Jiřímu mohl zúčastnit: večeře s Jamesem Galwayem v restauraci v Nerudově ulici, posezení s Michelelem Debostem a předními americkými flétnisty, výlety za renomovanými výrobci hlavic jako jsou Jörg-Rainer Lafin nebo Dana Sheridan.

S blížícím se koncem studia na HAMU mi prof. Válek oznámil: „Připrav se, že si budeme tykat.“ Vyslovil to se svým typickým lehce humorným přidechem. Ano, humor, dobrá nálada a zábava, ty provázejí každou chvíli v jeho společnosti. Jiří byl často lídrem při mnoha posezeních a setkáních, kde tahal z pomyslného nevysychajícího zásobníku další a další vtipné historky, vzpomínky a zážitky, při nichž naše bránice nemohly zahálet.

Typickým Jiřího koníčkem je také záliba v přírodě, zejména stromech a keřích, kterými zkrášluje zahradu u své chalupy. Vybavuji si, jak se při procházkách na zájezdech ČF v nějakých exotických končinách opájel rostlinstvem všeho druhu.

Když si vzpomenu na první zazvonění u dveří bytu Válkových v lednu 1988 a prolétnu časem až do současnosti, třeba k naší společné účasti v porotě Mezinárodní flétnové soutěže Pražské jaro 2015, uvědomuji si, že mne prof. Jiří Válek provázel významně dlouhou životní fází profesionálního soužití s flétnou. Měl jsem štěstí, že mně osud nadělil setkání s tímto flétnistou a člověkem, u kterého jsem studoval, zdokonaloval se a čerpal hodnoty nejen flétnové, ale i ryze lidské."

Jaroslav Pelikán

Jaroslav Pelikán (*viz příl. č. 49*) se narodil 15. 5. roku 1970. Po vystudování konzervatoře pokračoval s flétnou na HAMU u prof. Františka Čecha a následně Jiřího Válka. Studoval též skladbu u Václava Riedlbaucha a Juraje Filase. Dva roky (1992 - 1993) působil jako hudebník a profesor na konzervatoři v Brazílii. Od roku 1996 zastává místo prvního flétnisty v orchestru Národního divadla. Jako sólista spolupracoval s mnoha orchestry, např. s Pardubickou komorní filharmonií, Severočeskou filharmonií Teplice, s Karlovarským symfonickým orchestrem, s orchestrem Národního divadla. Pozadu nezůstal ani Talichův komorní orchestr, Pražská komorní filharmonie, Pražský barokní orchestr či brazilský Orquestra da camera do Pará. Jako sólista navštívil řadu zemí, jako Japonsko, Brazílii, Francii, Německo, Itálii, Maďarsko, atd.⁷¹

Je členem Jers-dua (spolu s kytaristou Jaroslavem Novákem), se kterým vydal CD *Mlčenlivé příběhy*. V roce 2007 byl pozván na mistrovské kurzy, jakožto pedagog, pořádané univerzitou v Brazílii. Kromě interpretace se věnuje aktivně pedagogické činnosti (ZUŠ Slaný, od září 2015 též působí jako profesor teorie na Mezinárodní konzervatoři Praha).

Jako skladatel se věnuje především hudbě instrumentální. Jmenujme například Koncert a moll pro flétnu a orchestr nebo hobojevé koncerty pro mezinárodní soutěž Pražské jaro (v roce 2008) zkomponoval Sonatinu

---

⁷¹ NOVOTNÝ, Roman. NÁRODNÍ DIVADLO. *Jaroslav Pelikán: Člen orchestru: Flétny - vedoucí skupiny II* [online]. 2016 [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <http://www.narodni-divadlo.cz/cs/umelec/jaroslav-pelikan>

pro hoboj. Mezi dalšími skladby patří např. Stabat Mater, Symfonie B dur či Betlémská mše.⁷²

Jaroslav Pelikán vzpomíná na Jiřího Válka takto: „Jako žák LŠU Praha-10, Bajkalská, kde vyučoval hru na flétnu vynikající učitel Vlastimil Cerha, jsem byl tímto zaníceným pedagogem neustále konfrontován s nahrávkami světových flétnistů, které on velmi pracně (za komunistů...) sháněl. Nejčastěji to byl J.-P. Rampala a J. Galway. K těmto hráčům vždy přiřazoval i vynikající nahrávky českých hráčů. Na prvním místě shodou okolností sóloflétnisty České filharmonie Jiřího Válka a také svého někdejšího spolužáka z konzervatoře Prof. Františka Čecha.

O Jiřím Válkovi Vlastimil Cerha říkal, že je to nejlepší český flétnista střední generace (byla tehdy 80. léta...). Díky tomu jsem znal všechny klíčové Válkovy nahrávky z té doby (Händelovy Sonáty, Poulencovu a Prokofjevovu Sonátu, LP s francouzskou hudbou 20. století, Mozartův Flétnový koncert G Dur). Především to však byla nahrávka Sonáty Bohuslava Martinů (Jiří Válek ji natočil společně s kongeniálním pianistou Josefem Hálou). Tato nahrávka se stala jedním z důvodů mého až chorobného zanícení pro hudbu Bohuslava Martinů, které mi vydrželo od té doby až dodnes. Díky těmto zážitkům jsem se také začal zabývat kromě flétny i vlastními skladatelskými pokusy. Později jsem také obě své budoucí profese (kompozici a flétnu) studoval na pražské konzervatoři a také na HAMU, kde jsem se po odchodu profesora Františka Čecha stal žákem profesora Jiřího Válka. Přiznávám, že jsem k němu cítil velký respekt až strach. Důvodem byla jeho nekompromisní profesionalita, která ostře kontrastovala s mým poněkud "bohémským" pojmáním flétnistických povinností. Samozřejmě jsem u pana profesora "narazil", ale v důsledku to bylo pro mě vlastně záchranou, protože mě donutil se přeci jen trochu ukázat, čímž mi vlastně do značné míry umožnil můj pozdější profesionální život flétnisty.

Bylo by dobré také zmínit Válkovu hudební vícekolejnost, která tolik v dobrém ovlivňuje i styl jeho flétnové hry. Mám zde na mysli Válkovu jazzovou stránku, kde se uplatňuje také jako velmi invenční skladatel. Myslím si, že je to

---

⁷² Mezinárodní interpretační kurzy 2015 [online]. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2015, (4), [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: https://www.pf.jcu.cz/misc/Mezinarodni_interpretacni_kurzy_cz.pdf

oblast, kde by mohl do budoucna nějakými tvůrčími činy dále obohacovat českou flétnovou školu."

Andrea Rysová

Andrea Rysová (*viz příl. č. 50*) se narodila v roce 1976 v Olomouci. Již za studií na konzervatoři v Kroměříži dosáhla mnoha úspěchů – na soutěži Concertino Praga v roce 1992 obsadila 3. místo, o rok později zvítězila v soutěži London Chamber Music Competition a roku 1994 se umístila na třetím místě v soutěži konzervatoří. V roce 1995 se stala sóloflétnistkou Moravské filharmonie Olomouc.

Od roku 1996 studovala na HAMU ve třídě prof. Jiřího Válka, kterou ukončila v roce 2000 a získala titul MgA.

Během studií působila v mnoha souborech (Virtuosi di Praga, Musica Bohemica, České noneto ad.), se kterými absolvovala řadu koncertů jak u nás, tak v zahraničí. V roce 2002 se stala členkou Symfonického orchestru Českého rozhlasu, kde působila do roku 2006. Poté se stala první flétnistkou České filharmonie. Na tomto prestižním postu působí dodnes.

Pravidelně natáčí pro Český rozhlas, filmovou hudbu a její umění se objevilo i na mnoha kompaktních discích. Za svou hudební kariéru vystupovala v řadě zemí Evropy, ve Spojených státech amerických a v Asii.⁷³

„Prof. Jiří Válek v mém životě sehrál velkou roli, neboť mě ovlivnil jak po stránce profesní, tak i lidské. Do té doby, než jsem u něho začala studovat, jsem poznala úplně jiný přístup pedagogů. Obzvláště na konzervatoři byl tento přístup hodně konzervativní, založený na drilu (což, přiznávám, také není na škodu), ale napíšu-li to jednoduše, nebavilo mě to. Hned v začátcích studia mi Prof. Válek ukázal, že může být na hodinách pohoda a použiji-li jeho slova "Hlavně ať je to hezký pro Tebe a Tvé okolí, rytmus máš, ladíš, frázi také, tak do toho dej jen srdce a uvidíš, že to bude krásný". No a ku podivu, ono to opravdu šlo, bez nervů a stresu. Pak najednou přišla teprve hudba a radost. Vždy

---

⁷³ ČESKÁ FILHARMONIE. Andrea Rysová [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/andrea-rysova-p755.html>

mě také fascinovalo, že když jsem nevěděla jak na to, vzal flétnu a s naprostou samozřejmostí mi vše přehrál. Tím se zároveň dostávám k dalšímu bodu, jeho interpretačním schopnostem. Myslím, že kdo slyšel jeho spoustu nahrávek, a to jak z oblasti vážné hudby, ale i jazzu, tak mi dá za pravdu, že byl, a jsem přesvědčena, že ještě po další generace bude, geniální. Těm, kdo se s těmito nahrávkami ještě nesetkali, vřele doporučuji, je tam vše co má být. Pro všechny tyto výčty je pro mne poctou i závazkem, že mohu pokračovat na pozici v ČF, kde on tolik let zářil a byl osobitým lídrem a stal se právem legendou. Po stránce lidské byl tak trochu i mým andělem strážným, neboť mi mnohokrát pomohl při problémech jak studentských, tak i lidských. Jeho pomoc i rada byla většinou dobře fungující a prospěšná. Shrnu-li vše do jedné věty. Když mi pokaždé ještě dnes zavolá, že vystupuje v nějakém jazzovém klubu, neboť už se věnuje především tomuto žánru, neváhám, a pokud mi to čas a povinnosti dovolí, spolu s mnoha kolegy se zajdu podívat".⁷⁴

Simona Pingitzer

Simona Pingitzer (viz příl. č. 51) se narodila v roce 1985 v Bratislavě. Studovala Státní konzervatoř v Bratislavě. Po maturitě byla přijata na Akademii múzických umění v Praze do třídy prof. Jiřího Válka, kde v roce 2010 úspěšně ukončila magisterské studium.

Během svého studia se zúčastnila mistrovských interpretačních kurzů pod vedením osobností, jako jsou Jean-Claude Gérard, Carlo Jans, Gaby Pas-Van Riet, Felix Renggli, Wally Hase, Carine Levine, Ladislav Brunner, Václav Kunt.

Při studiích na Akademii múzických umění v Praze aktivně participovala na domácích i zahraničních soutěžích, např. Mezinárodní soutěž Pražské jaro, ze které si odnesla Čestné uznání, Carl Nielsen International Flute Competition 2010 v dánském Odense, International Flute Competition Krakow 2008 a další.

Od roku 2009 působí jako 1. flétnistka Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. S tímto orchestrem absolvovala koncertní turné po Japonsku, Německu, Španělsku, Slovinsku, Maďarsku aj. Od koncertní sezóny 2013-2014 současně účinkuje na postu 1. flétnistky Slovenské filharmonie. V komorní hudbě

---

⁷⁴ Andrea Pazderová – osobní vzpomínky na prof. Jiřího Válka.

spolupracuje s předními komorními soubory, jako jsou Moyzesovo kvarteto a Slovenské kvarteto.⁷⁵

3.4. Porotcování a kurzy

Jiří Válek působí pravidelně jako lektor interpretačních kurzů a v porotách tuzemských, ale zejména mezinárodních interpretačních soutěží. Již několikrát zasedl do odborné komise v Budapešti, v Ženevě, v Krakově, ve Vídni, Linci a na Pražském jaru. (*viz příl. č. 52, 53*) Jak sám zmínil, je to v podstatě jakási čest, ale především se jedná o velikou dřinu.

Takto Jiří Válek popisuje porotcování v Ženevě: „*Všichni soutěžící mají stejný program. 133 x slyšíte Sonátu a moll Carla Phillipa Emanuela Bacha a Sekvenci Luciana Beria. První kolo trvá až 4 dny a Vy musíte jednak vyslechnout a jednak objektivně posoudit každého soutěžícího a podle nejlepšího svědomí ho obodovat*”.

Jiří Válek se jakožto vynikající muzikant a flétnista již mnohokrát zúčastnil jako profesor nejrůznějších hudebních kurzů. Jmenujme mistrovské kurzy v Rakousku (Letní akademie Praha – Vídeň – Budapešť), v letech 1999 a 2000 vedl letní kurzy v Lichtenštejnském paláci v Praze, v roce 2001 v Japonsku či Jazzworkshop, týdenní intenzivní kurzy jazzové hudby konané již po několik let v Praze.^{76,77,78}

Profesor Jiří Válek při těchto projektech získal mnoho cenných poznatků, důležitých pro svou pedagogickou práci a zároveň navázal řadu osobních kontaktů a přátelství s významnými flétnisty, sólisty i pedagogy. (*viz příl. č. 54, 55, 56*)

---

⁷⁵ Simona Pingitzer [online]. Třeboň [cit. 2016-04-16]. Dostupné z: <http://www.trebonskanocturna.cz/simona-pingitzer/>

⁷⁶ Jiří Válek: Flétna [online]. Praha [cit. 2016-04-16]. Dostupné z: <http://czechjazzworkshop.cz/cs/lektori/valek>

⁷⁷ ROSÁK, Jan. Jiří Válek v Tandemu. In: *Český rozhlas* [online]. 2010 [cit. 2016-02-09]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/kraje/tandem/_zprava/jiri-valek-v-tandemu--815967

⁷⁸ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Závěr

Jiří Válek patří již po několik desetiletí mezi nejvýznamnější flétnisty české flétnové školy. Suverénní vystupování na pódiu, bezpečná intonace, kulatý tón, hudební stylovost, stoprocentní rytmické cítění, široký hudební rozhled, kultivovanost projevu a další, to vše jsou vlastnosti a schopnosti, které Jiří Válek má a díky kterým vstoupil do povědomí hudební veřejnosti jako přední český flétnista doma i v zahraničí.

Cílem mé bakalářské práce bylo komplexně shrnout a detailně zpracovat život a uměleckou činnost flétnisty Jiřího Válka. Myslím si, že se mi to do značné míry podařilo. Při tvoření práce mi přálo štěstí, zejména s kladným přístupem všech lidí, s nimiž jsem při psaní tohoto textu spolupracovala.

Během měsíců, které jsem bakalářské práci věnovala, jsem natrefila na řadu obtíží. Náročné bylo sbírání materiálů a ještě náročnější jejich zpracovávání, neboť o Jiřím Válkovi doposud nebyla napsána žádná ucelená a obsáhlejší publikace a téměř veškerými písemnými materiály byly články, výstřižky, ze kterých jsem čerpala informace doslova po větách. Mám proto radost, že se mi ve výsledku dle mého úsudku podařilo zpracovat ucelený text s řadou zajímavých poznatků a že díky mému snažení nezůstanou tyto informace jen v paměti uzavřené skupiny lidí, ale od nynějška i v tomto souboru dokumentů.

Doufám, že nashromážděná a zpracovaná fakta, vzpomínky, fotografie i články alespoň z části vyjádří a dalším generací hudebníků připomenou fakt, že Jiří Válek zůstává nadále flétnovou jedničkou a že vždy bude pro českou flétnovou školu mnoho znamenat.

4. Seznam pramenů

1. *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2011, **XIII**(2).
2. *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(4).
3. *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(5).
4. *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2016, **XVII**(3).
5. KOLÁČKOVÁ, Yvetta. *Česká filharmonie 100 plus 10*. Vyd. 1. Praha: Academia, 2006. ISBN 80-200-1422-5, str. 73, 80, 90.
6. KOTT, Ivan, Bohuslav Šír, Dana TUZAROVÁ a Jan VOKÁČ (eds.). JONÁŠ-KLUB, PRAHA. *Informační zpravodaj členů a příznivců Jonáš-klubu Praha*. Praha: Atelier Avart, 2015.
7. SLÁMA, František. *Z Herálce do Šangrilá a zase nazpátek*. Říčany u Prahy: Orego, 2001. ISBN 80-861-1761-8.
8. Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

5. Seznam elektronických pramenů

1. *Archiv Pražského jara: Ročník 1973. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/4962>
2. *Archiv Pražského jara: Ročník 1973. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/4984>
3. *Archiv Pražského jara: Ročník 1974. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5021>
4. *Archiv Pražského jara: Ročník 1975. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5125>
5. *Archiv Pražského jara: Ročník 1977. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5125>
6. *Archiv Pražského jara: Ročník 1979. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5323>
7. *Archiv Pražského jara: Ročník 1980. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/5370>
8. *Archiv Pražského jara: Ročník 1991. Pražské jaro [online]*. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/6099>

9. *Archiv Pražského jara: Ročník 2002. Pražské jaro [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.festival.cz/cz/archiv/6766>*
10. *ARMÁDNÍ UMĚLECKÝ SOUBOR VÍTA NEJEDLÉHO [online]. 1988 [cit. 2016-03-31]. Dostupné z: <http://www.csla.cz/armada/kultura/aus.htm>*
11. *ČESKÁ FILHARMONIE. Andrea Rysová [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/andrea-rysova-p755.html>*
12. *ČESKÁ FILHARMONIE. Roman Novotný [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/roman-novotny-p755.html>*
13. *Diriguje jasně a přehledně. TÝDENÍK ROZHLAS [online]. 2005, (37) [cit. 2016-02-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv05/3705/37titul.htm>*
14. *Diriguje jasně a přehledně. TÝDENÍK ROZHLAS [online]. 2006, (3) [cit. 2016-03-19]. Dostupné z: <https://www.radioservis-as.cz/archiv06/0306/03titul.htm>*
15. *Festival v Přerově. DENIK [online]. 2006, [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: <http://www.denik.cz/galerie/jazzovy-festival-v-prerove-patek-a-sobota.html?mm=6472109>*
16. *Jiří Válek: Flétna [online]. Praha [cit. 2016-04-09]. Dostupné z: <http://czechjazzworkshop.cz/cs/lektori/valek>*
17. *KOŠŤÁLEK, Alois. KOKORSKÉ HUDBY, MUZIKANTI A ZPĚVÁCI: MATERIÁL PRO ÚČASTNÍKY BESEDY 13. 11. 2011. Kokory: Obec Kokory, 2011. Dostupné také z: <http://kokory-2009.webnode.cz/hudby-a-muzikanti/>*
18. *Mezinárodní interpretační kurzy 2015 [online]. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2015, , 4 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: https://www.pf.jcu.cz/misc/Mezinarodni_interpretacni_kurzy_cz.pdf*
19. *NOVOTNÝ, Roman. ČESKÁ FILHARMONIE. Biografie: ROMAN NOVOTNÝ [online]. 2016 [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <http://www.romannovotny.cz/index.php?page=biografie>*
20. *NOVOTNÝ, Roman. NÁRODNÍ DIVADLO. Jaroslav Pelikán: Člen orchestru: Flétny - vedoucí skupiny II [online]. 2016 [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <http://www.narodni-divadlo.cz/cs/umelec/jaroslav-pelikan>*
21. *Oslavenec Vladimír Válek. Symfonický orchestr Českého rozhlasu [online]. 2015 [cit. 2016-04-01]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/socr/rozhovory/_zprava/oslavenec-vladimir-valek--1518215*
22. *Roman Novotný. Významné osobnosti: Časopis o významných osobnostech České Republiky [online]. [cit. 2016-02-10]. Dostupné z: <http://vyznamneosobnosti.cz/roman-novotny/>*

23. ROSÁK, Jan. Jiří Válek v Tandemu. In: Český rozhlas [online]. 2010 [cit. 2016-02-09]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/kraje/tandem/_zprava/jiri-valek-v-tandemu--815967
24. SCHOBEROVÁ, Kamila. Flétnista bez hranic. HARMONIE [online]. 2003 [cit. 2015-12-28]. Dostupné z: <http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/fletnista-bez-hranic.html>
25. STŘELCOVÁ, Stanislava. Dirigent trpělivé tvrdohlavosti. Vladimír Válek slaví osmdesátiny [online]. 2015 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: <http://operaplus.cz/dirigent-trpelive-tvrdohlavosti-vladimir-valek-slavi-osmdesatiny/>
26. NOVOTNÁ, Jitka. POCHOPIT, JAK DÝCHÁ ORCHESTR [online]. Praha, 2007 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: http://www.jitkanovotna.cz/html/tisk/tisk_orchestr.html
27. Simona Pingitzer [online]. Třeboň [cit. 2016-04-16]. Dostupné z: <http://www.trebonskanocturna.cz/simona-pingitzer/>
28. SLÁMA, František. Ars rediviva - Milan Munclinger. František Sláma - Miscelanea [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://www.frantisekslama.com/ars-rediviva>
29. VAŠATOVÁ, Jana. Roman Novotný, flétnista ČF a dechového kvinteta Afflatus Quintet [online]. 2015 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/vltava/host/_zprava/roman-novotny-fletnista-cf-a-dechoveho-kvinteta-afflatus-quintet--1489909
30. Vladimír Válek: Čestný šéfdirigent Symfonického orchestru Českého rozhlasu [online]. [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/lide/socr/_zprava/vladimir-valek--955089
31. 60. léta: Úspěchy Českého noneta v Itálii [online]. 2014 [cit. 2016-04-10]. Dostupné z: <http://nonet.cz/%20historie/60.leta/>

6. Seznam příloh

Příloha č. 1 – Mladý Alois Válek.....	49
Příloha č. 2 – Válkovi.....	49
Příloha č. 3 – Otec Alois se syny.....	50
Příloha č. 4 – ZŠ Kokory.....	50
Příloha č. 5 – Alois Válek.....	51
Příloha č. 6 – Pedagogický sbor ředitele A. Válka.....	51
Příloha č. 7 – Velká dechovka.....	52
Příloha č. 8 – Jan Šoupal.....	52
Příloha č. 9 – Rodný dům J. Válka.....	53
Příloha č. 10 – První přijímání J. Válka.....	53
Příloha č. 11 – J. Válek v 5. třídě.....	54
Příloha č. 12 – Třída J. Válka v měšťanské škole.....	54
Příloha č. 13 – Dechovka A. Válka.....	55
Příloha č. 14 – Rodina J. Válka.....	55
Příloha č. 15 – J. Válek u klavíru.....	56
Příloha č. 16 – Rodina Válkova.....	56
Příloha č. 17 – Rodina Válkova.....	57
Příloha č. 18 – Maturitní fotografie.....	57
Příloha č. 19 – Tablo studentů konzervatoře.....	58
Příloha č. 20 – Dirigent V. Válek.....	58
Příloha č. 21 – Dirigent V. Válek.....	59
Příloha č. 22 – Oldřich Slavíček.....	59
Příloha č. 23 – Sukova síň v Rudolfinu	60
Příloha č. 24 – Recenze na Absolvent. koncert.....	60
Příloha č. 25 – Recenze na koncert.....	61
Příloha č. 26 – Program koncertu s komorní filharmonií Pardubice.....	61
Příloha č. 27 – Recenze TOČR.....	62
Příloha č. 28 – Článek z novin Lidová demokracie.....	62
Příloha č. 29 – Recenze na koncert ČF.....	63
Příloha č. 30 – Recenze na koncert ČF	63
Příloha č. 31 – Recenze na koncert ČF	64
Příloha č. 32 – J. Válek a J. Hála.....	64

Příloha č. 33 – J. Válek při natáčení.....	65
Příloha č. 34 – Recenze na desku s J. Hálou.....	65
Příloha č. 35 – Recenze na CD.....	66
Příloha č. 36 – Koncert Ars Redivivy.....	67
Příloha č. 37 – České noneto.....	67
Příloha č. 38 – České noneto	68
Příloha č. 39 – Recenze na koncert Českého noneta.....	68
Příloha č. 40 – Medailonek J. Válka.....	69
Příloha č. 41 – Kontrolní projekce.....	69
Příloha č. 42 – Recenze na koncert.....	70
Příloha č. 43 – Recenze na koncert.....	70
Příloha č. 44 – J. Válek a P. Král.....	71
Příloha č. 45 – J. Válek, E. Viklický a R. Balcar.....	71
Příloha č. 46 – Jazzový večer.....	72
Příloha č. 47 – Jazzový večer.....	72
Příloha č. 48 – R. Novotný.....	73
Příloha č. 49 – J. Pelikán.....	73
Příloha č. 50 – A. Rysová.....	74
Příloha č. 51 – S. Pingitzer.....	74
Příloha č. 52 – Porota soutěže PJ 2001.....	75
Příloha č. 53 – Porota soutěže PJ 2015.....	75
Příloha č. 54 – J. Válek, R. Novotný a J. Galway.....	76
Příloha č. 55 – J. Válek a M. Debost.....	76
Příloha č. 56 – J. Válek a A. Kornějev.....	77
Příloha č. 57 – J. Válek a J. Baker.....	77
Příloha č. 58 – M. Jurkovič, J. Válek, A. Nicolet a M. Larieu.....	78
Příloha č. 59 – M. Jurkovič, J. Válek a A. Nicolet.....	78
Příloha č. 60 – Pan Deveau a J. Válek.....	79
Příloha č. 61 – První výstava fléten Muramatsu.....	79
Příloha č. 62 – J. Válek a J. Riedlbauch.....	80
Příloha č. 63 – Vyjádření J. Válka o způsobu hry na flétu u nás v porovnání se světovým vývojem.....	81 - 85
Příloha č. 64 – Vzpomínky Ing. A. Košťálka.....	86 - 87
Příloha č. 65 – Diskografie.....	88 - 100

7. Seznam použitých vysvětlivek

- i František Lichnovský byl houslistou a kapelníkem Kokorské dechovky a již jeho otec Karel hudebně působil v Kokorách, hlavně jako kapelník. Jedná se tedy vedle Váلكových o další muzikantskou rodinu obce.
- ii Jan Šoupal (1892 – 1964) byl přední český hudební skladatel, dirigent, sbormistr, klavírista, varhaník, pedagog, zakladatel řady hudebních sdružení. Spolupracoval s Leošem Janáčkem při tvorbě mužských sborů. Proslavil se především řízením Pěveckého sdružení moravských učitelů, který si svou vysokou úroveň držel přední pozici v rámci amatérských souborů a se kterým s velkým úspěchem procestoval velkou část Evropy, např. právě s Janáčkovými sbory.
- iii Vladimír Tomašík se učil hře na housle u Aloise Válka. Zároveň sledoval soudobé hudební proudy. V roce 1948 narukoval do Uherského Hradiště, ovšem do Armádního uměleckého souboru a stal se členem velkého tanečního a estrádního orchestru v první řadě saxofonů. Výrazně se podílel na vytvoření malého tanečního orchestru „Melodia“, v Kokorách, včetně názvu.
- iv Na budování školy se významně podílel mimo jiné i houslový pedagog Josef Brabec, který se zasloužil o zřízení prostor pro studenty, kde bylo možné cvičit.
- v Oldřich Slavíček (1911 – 1975) byl v letech 1937-1945 sólo flétnistou České filharmonie, 1946 – 1947 sólistou a vedoucím v Českém komorním orchestru, pedagogem na konzervatoři v Brně a od roku 1948 pedagogem na JAMU. V roce 1961 obdržel cenu Grand Prix du Disque Academie Ch. Crose v Paříži za nahrávku koncertu D dur Antonína Filse.
- vi Josef Bok (1890-1962) byl český flétnista, od roku 1946 pedagog HAMU, od roku 1948 profesor hudební fakulty. V roce 1957 byl jmenován proděkanem. Zabýval se metodikou hry a s Rudolfem Černým vytvořil učebnici pro začínající flétnisty - Škola hry na příčnou flétu.
- vii František Čech (1923 – 1999) byl předním českým flétnistou a hudebním pedagogem, sólovým, komorním i orchestrálním hráčem. Od roku 1943 byl členem předního českého orchestru - České filharmonie. Jeho hru charakterizovala kultivovanost, precizní intonace, vynikající technika a bohatý výrazový rejstřík. Jeho repertoár zahrnoval všechna slohová období.
- viii Jednalo se o koncerty, které pravidelně probíhaly v Rudolfínu, kde nejrůznější hudební umělci hráli díla skladatelů současné doby.

8. Přílohy

Příloha č. 1 - Mladý Alois Válek, historické foto.¹

Příloha č. 2 - Válkovi (zřejmě v roce 1940)²

---

¹ *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2011, **XIII**(2).

² *Kokorské noviny*. Kokory: Obec Kokory, 2015, **XVII**(5).

Příloha č. 3 – Otec Alois Válek se syny Vladimírem a Jiřím (kolem roku 1942).³

Příloha č. 4 - Základní škola Kokory, postavena 1925.⁴

---

³ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

⁴ Ze soukromého archivu Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

Příloha č. 5 – Alois Válek, ředitel školy.⁵

Příloha č. 6 – Pedagogický sbor ředitele Aloise Válka v Kokorách, včetně třídního učitele Jiřího Válka V. Vankeho (vpravo).⁵

---

⁵ Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

Příloha č. 7 – Velká dechovka Aloise Válka (4) – uprostřed v první řadě je Alois Válek, horní řada, na kraji vlevo je Jiří Válek (1) jako malý chlapec, o řadu níže napravo je zachycen bratr Vladimír Válek (2) Ob jednoho napravo od Vladimíra Válka stojí Vladimír Tomašík (3).⁶

Příloha č. 8 – Jan Šoupal - sbormistr Pěveckého sdružení moravských učitelů.⁷

⁶ Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

⁷ Šoupal Jan. HLAVÁČEK, Petr. *Hudba v moravských spolcích do roku 1918* [online]. [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: http://spolky.profitux.cz/osoby/s/soupal_j.html

Příloha č. 9 – Rodný dům Jiřího Válka v Kokorách, č. p. 3.⁸

Příloha č. 10 – První přijímání Jiřího Válka (druhá řada, druhý zprava).⁹

⁸ Ze soukromého archivu Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

⁹ Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

Příloha č. 11 – Jiří Válek (horní řada, druhý zleva) v 5. třídě učitele V. Vankeho.¹⁰

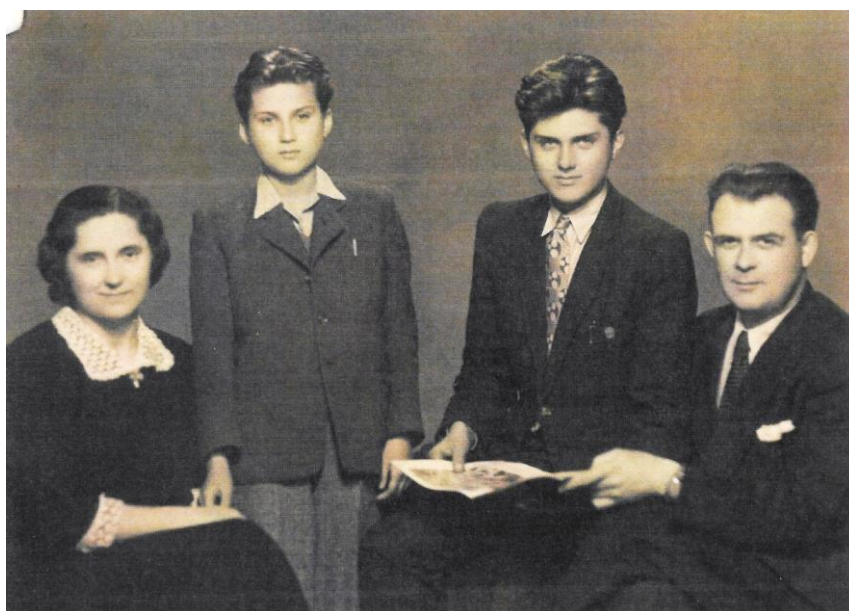
Příloha č. 12 – Třída Jiřího Válka v měšťanské škole - Jiří Válek v první řadě, uprostřed ředitel Alois Válek.¹⁰

---

¹⁰ Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

Příloha č. 13 – Dechovka Aloise Válka – na snímku zachycen asi 10letý Jiří Válek u bubínku, před ním s trombonem bratr Vladimír.¹¹

Příloha č. 14 – Rodina Jiřího Válka.¹²

---

¹¹ Balet Othello v Národním divadle — MHF Pražské jaro 2010 — Flétna Jiřího Válka. Česká televize [online]. Praha, 2009 [cit. 2016-04-24]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1095218055-terra-musica/21054215042>

¹² Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

Příloha č. 15 – Jiří Válek u klavíru během taneční zábavy kapely Melodia.¹³

Příloha č. 16 – Rodina Válkova v roce 1959 na XIV. ročníku festivalu Hudobné léto v Trenčianských Teplicích, kde Jiří Válek již jako student konzervatoře vystupoval se školním orchestrem.¹³

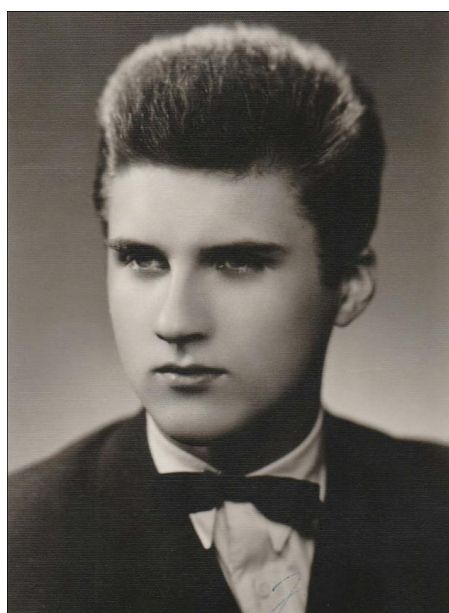
---

¹³ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka

Příloha č. 17 – Rodina Válkova v Kokorách, Jiří Válek (čtvrtý zleva), rodiče (v čele stolu) a bratr Vladimír (vpravo).¹⁴

Příloha č. 18 – Maturitní fotografie.¹⁵

---

¹⁴ Z archivu obce Kokory. Zveřejněno se souhlasem Ing. Aloise Košťálka, archiváře obce Kokory.

¹⁵ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka

Příloha č. 19 – Tablo studentů konzervatoře 1954 – 1959 (Jiří Válek v druhé řadě odspodu, třetí zprava, druhá řada shora, čtvrtý zleva Robert Sláma).¹⁶

Příloha č. 20 – Dirigent Vladimír Válek.¹⁷

¹⁶ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

¹⁷ STŘELCOVÁ, Stanislava. *Dirigent trpělivé tvrdohlavosti. Vladimír Válek slaví osmdesátiny* [online]. 2015 [cit. 2016-01-09]. Dostupné z: <http://operaplus.cz/dirigent-trpelyve-tvrdohlavosti-vladimir-valek-slavi-osmdesatiny/>

Příloha č. 21 – Dirigent Vladimír Válek obdržel 20. ledna 2016 v Praze pamětní medaili Bohuslava Martinů za interpretaci jeho orchestrálního díla.¹⁸

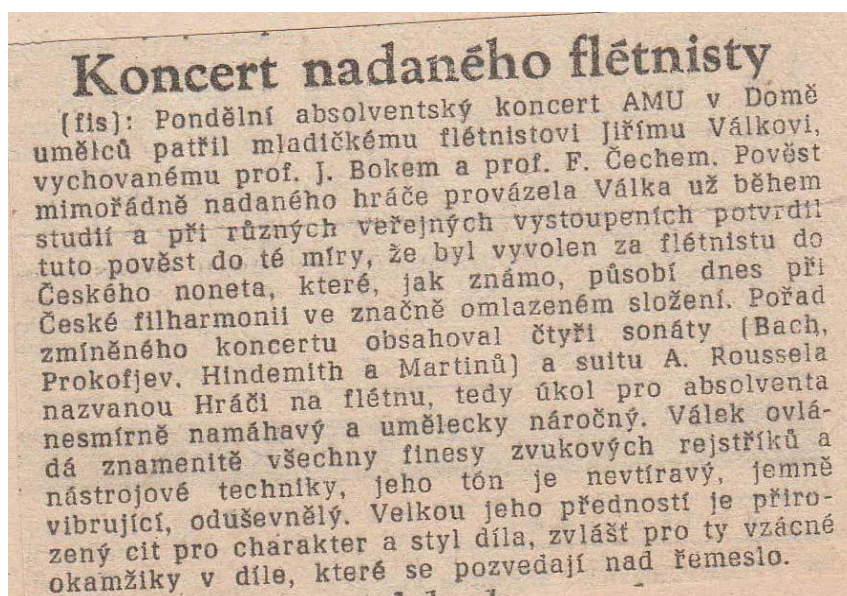
Příloha č. 22 – Oldřich Slavíček, flétnista a pedagog Jiřího Válka z JAMU.¹⁹

¹⁸ ČTK. Dirigent Válek převzal pamětní medaili za interpretaci Martinů. *České noviny* [online]. Praha, 2016 [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: <http://magazin.ceskenoviny.cz/zpravy/dirigent-valek-prevzal-pametni-medaili-za-interpretaci-martinu/1305379>

¹⁹ Oldřich Slavíček. *Osobnosti kultury* [online]. Praha, 2012 [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: <http://www.osobnosti-kultury.cz/oldrich-slavicek-35832.html>

Příloha č. 23 – Sukova síň v Rudolfinu.²⁰

Příloha č. 24 – Recenze na Absolventský koncert prof. Jiřího Válka.²¹

²⁰ Sukova síň. *Rudolfinum* [online]. Praha [cit. 2016-04-19]. Dostupné z: http://www.rudolfinum.cz/media/1033/sukova-sin_titulka_1.jpg

²¹ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

TÝDEN NOVÉ TVORBY

Dvě nové české kantáty na přehlídce

Pondělní koncert 18. týdne nové tvorby českých skladatelů v Domě umělců patřil opět hudbě orchestrální. »Kmenovým« tělesem večera byl Symfonický orchestr Čs. rozhlasu, k němuž se osm připojila řada pěvů, sólistů a herců pražských divadel ve dvou moderně koncipovaných kantátách, jejichž témata byla v obou případech angažovaná.

Arnošt Košťál zpracoval dějovou osnovu své kantáty **Nikola Šuhaj** sám z přímých výňatků z Olbrachtova stejnojmenného románu a volil pro ni osobitou formu. Spojuje recitaci, mluvené slovo a zpěv se smyčcovými a bicími nástroji. Střídání i mísení jednotlivých prvků zvukového materiálu v podstatě svým osobitým způsobem (ovšem na značně soudobější bázi) rozvíjí někdejší pojetí E. F. Buriana ve spojení textu, písní a absolutní hudby. Kantáta má silné vnitřní napětí, které bylo v interpretaci snad až příliš jednostranně zdůrazněno (také vinou ne právě vhodně volené dynamiky reprodukčního zařízení). V každém případě jde o dílo zajímavé, hlavně v novém pohledu na inspiraci folklórem a revolučním pojetím Nikolovy osobnosti.

Velmi zdařilá je i kantáta na slova Václava Honse **Únor**, od mladého, 28letého skladatele **Ladislava Kubíka**. Ukázal fantazii, talent i schopnost gradaci stavby velkých ploch, aniž se uchýlil k volbě pateticky širokého provozovacího aparátu. (Střídá se tu recitace, smíšený sbor, baryton a soprán a orchestr je pouze dokreslující složkou — a jen v několika málo místech se jejich party prolínají.) Kubík je skladatelem, s jeho významným podílem v tvorbě nejmladší generace můžeme po budoucnost plně počítat.

Koncert pro flétnu a orchestr **od Ivana Jirka** je další opravdu zdařilé dílo autorovy řady instrumentálních koncertů z poslední doby. Zaujme v něm stejně inteligentní a jemná skladebná práce v první části, jako ilbez-

ná »archaizující« melodika **Larghetto** a živé, vtipné a nástrojově velmi vděčné **Rondo**. Jirko umí »posadit« sólový hlas flétny vždy tak, že decentně dominuje i v orchestrálním plánu a to se v soudobé hudbě dař málokdy.

VII. symfonie Emila Hlobila, v letošním roce už třiasedmdesátiletého, překvapí stálým hledáním a vývojem jeho hudební řeči i životností, s níž jsou vršeny gradace první věty. Třebaže dílo má vcelku ráz spíše intelektuální, upoutá mnohde svou vynalézavostí i přehledností své nové formy.

I tentokrát lze většinu interpretů po zásluze vyzdvihnout. Za všechny jmenujme alespoň sólistu Jirkova flétnového koncertu, vynikajícího flétnistu **Jiřího Válka**, sopránistku **Beigittu Sulcovou** a barytonistu **Jaroslava Hadráka** v Kubíkově kantátě a samozřejmě i SOČR, který pod taktovkou **J. Hrančiče** podal v Hlobilově symfonii I v doprovodu **K Jirkově koncertu seriózní a pro věc zaujatý výkon.**

Jaromír KRÍŽ

Příloha č. 25 – Recenze na koncert z cyklu „Týdny nové tvorby“ pravděpodobně z roku 1974.²²

PROGRAM 6 KONCERTU	
<p>Otomar Kvěch (narozen 1950)</p> <p>Symfonie č. 2 D dur</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Adagio. Allegro amabile 2. Allegro 3. Adagio molto 4. Allegro con brio 	
<p>František Xaver Richter (1709 – 1789)</p> <p>Koncert pro flétnu e moll</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Allegro moderato 2. Andantino 3. Allegro, non troppo presto 	
<p>P ř e s t á v k a</p>	
<p>Franz Schubert (1797 – 1828)</p> <p>Symfonie č. 5 B dur D. 485</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Allegro 2. Andante con moto 3. Menuetto 4. Allegro vivace 	
<p>sólista: JIRÍ VÁLEK – flétna</p> <p>dirigent: zasloužilý umělec VLADIMÍR VÁLEK</p>	
<p>Pondělí 6. března 1989 Úterý 7. března 1989 Středa 8. března 1989</p>	<p>Pardubice Hradec Králové Pardubice</p>
<p>KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE</p> <p>Umělecký ředitel: PhDr. Bohuslav Vitek Šéfdirigent: Petr Altrichter Dirigent: Bohumil Kulinský Dramaturg: Luděk Šorm Sólisté: Jindra Kramperová – klavír Bohuslav Matoušek – housle</p>	

Příloha č. 26 – Program koncertu (1989) Jiřího Válka s Komorní filharmonií Pardubice.²²

FOTO: HERBERT SCHULZE

TOČR K VÝROČÍ NDR

Televize Německé demokratické republiky přichystala k letošním slavnám 25. výročí vzniku NDR sérii zábavných a písničkových pořadů. Uplatní se při nich i Taneční orchestr Československého rozhlasu v Praze. Hízený šéfdirigentem Josefem Vobrubou. V programu Dějiny slágrů TOČR zahrál dvacetimístovou orchestrální směs nejzajímavějších a nejoblíbenějších melodií uplynulého čtvrtstoletí a dále se podílel i na dalším slavnostním koncertu, který se konal 5. října v Karl-Marx-Stadtu. Zde byl na počest 25. výročí vzniku NDR otevřen nový kulturní dům, a to slavnostním mezinárodním galakonzertem. TOČR při něm doprovodil Marylu Rodowiczovou z Polska, Maďary Kati Kováčovou a Gárgy Korád, Bissera Kirova z Bulharska, Rum. ak. Dida Draganovou, našeho Pavla Nováka a také domácí interprety — Chris Dörkovou, Hansa-Jürgena Bayera a Chór Gerda Michaelisa. Průběh celého večera odvysílala televize NDR přímým přenosem i do některých států intervizní sítí ... [bar]

Příloha č. 27 – Recenze TOČR.²³

LIDOVÁ DEMOKRACIE 1. 8. 1977

Z pražských koncertních síní

Domínujícím znakem koncertu České filharmonie pro abonenty řad C a D bylo pečlivé nastudování všech čtyř uvedených českých soudobých děl, z toho dvou novinek. Overturou op. 11 byl připomenut odkaz Jaroslava Řídkého, který nejenže v našem prvním orchestru v letech 1924—38 působil jako harfista, ale častokrát i v jeho čele stanul jako dirigent. Filharmonici hráli s chutí a nástrojovou brilancí, takže tato koncertně koncipovaná skladba zazněla neobyčejně svěže a působivě.

Úspěšné stereofonní koncertino pro flétnu a dva komorní orchestry Václava Kučery bylo příležitostí pro Jiřího Válka, nad jiné povolaného interpreta tohoto díla, inspirovaného Dykovým Krysařem. K proporčně vyváženému provedení snad jen připomínku, že napůl dělený orchestr mohl být umístěn na pódiu přece jen dál od sebe, aby byl předpokládán stereoeffekt účinnější. Premiérová Sonáta symfonická pro dechové nástroje, zvony a tympány Zdeňka Sestáka zanechala dojem překvapivě závažný. Autorovo zralé dílo tvoří protíváhu Koncertu pro smyčcový orchestr. Před několika lety Dalibor C. Vačkář přepracoval první část své Mirové symfonie z r. 1949. Dobově podmíněný text sborového partu nahradil novým využitím vokální složky (16 instrumentálně traktovaných sboristů) a celek v novém hávu a s názvem Apelatlo tak získal novou aktuálnost a naléhavost protiválečné výpovědi. I zde dirigent večera Zdeněk Košler učinil pro úspěch díla maximum, a tak byli ti nemnozí abonenti, které neodradil nekompromisně komponovaný soudobý program, odměněni zážitky z interpretace opravdu vrcholné.

V Rytířském sále Valdštejnského paláce se sešli početní posluchači, aby vyslechli výběr z komorního díla Dalibora C. Vačkáře. Úvodní proslov dr. V. Holzknechta zajímavě připomněl kořeny Vačkářova díla, které stejnou měrou zasáhlo do oborů literárních i hudebních. Autor celé řady především dramatických děl, které uvádělo i Národní divadlo a jež byly jiným skladatelům podkladem pro operní libreta, získal všestranné hudební vzdělání teoretické i praktické u Reissiga,

Šína, Hoffmanna a Suka. Houslista, skladatel, literát a dramatik prožil zajímavý život, bohatý na zkušenosti, zúročené ve vlastní umělecké tvorbě, bezprostřední a živě reagující na podněty doby. Vačkář spolupracoval s Osvozeným divadlem, s D 34 E. F. Burlana a je jedním z průkopníků české filmové hudby. Doplňme úvodní slovo k programu a dodejme, že D. C. Vačkář napsal řadu významných článků s teoretickou i praktickou hudební problematikou a psal pravidelně bystré a podnětné kritiky především do Lidové demokracie. Všestranná osobnost loňského sedmdesátníka mohla být koncertem připomenuta jen zčásti: i tak však bylo patrné, jak poučený a hloubavý autor dokázal vybírat z podnětů s vytříbeným vkusem a s muzikantským zaujetím. Vačkář není novátor, je však vždy osobitý a výrazově vřelý. Z řady účinkujících uvedme alespoň Sukovo kvarteto, pěvce J. Svobodovou-Zilkovou a dr. R. Vonáška, Pražské madrigalisty a konečně žesťové sólisty, kteří na závěr uvedli Vačkářovu čerstvou novinku — Symposium pro žesťový kvintet. [nsk]

Příloha č. 28 – Článek z novin Lidová demokracie (1. 8. 1977).²³

Koncertní všehochoť

Předposlední program filharmonického cyklu C—D přinesl kombinaci skladeb vzniklých ve století dvacátém s díly davnější historie.

POCTA Saint-Exupérymu — dílo mladého českého skladatele Milana Slavického — je skutečnou poctou ve své fantazijnosti, barvitosti, kultuře hudebního myšlení, nesporném kompozičním umění a disciplíně. V provedení filharmoniků přednosti tohoto díla zazářily a Václav Neumann příkladně ukázal, jak se umí postavit za dílo současného autora.

•HLUBOKÝ a• krásný zážitek přineslo Pět písní Gustava Mahlera v interpretaci Věry Soukupové (ve spolupráci s orchestrem), plně zaujaté melodickou krásou i smyslem každé z nich. To bylo více než perfekce — tomu výkonu vládlo srdce pěvkyně, dirigenta i hudebníků.

ORCHESTR ukončil program jen se svou smyčcovou skupinou, zato však veledílem — Beethovenovou Velkou fugou. Od

prvního dravého vpádu až po závěrečnou gradaci dýchalo z této interpretace snad až euforické zaujetí obrovským úkolem a když se počáteční napětí vyrovnalo, pak jsme mohli slyšet místa jedinečné zvukové a výrazové krásy, jaká dělá omlazené skupině čest a v posluchačích probouzí a povzbuzuje naděje.

KONCERT pro flétnu, fagot, smyčce a cembalo jubilejního G. F. Telemanna působil jako hudba mile. Výkony sólistů — flétnisty J. Válka a fagotisty J. Seidla — byly hodny pro tónové, technické i muzikální kvality nejvyššího ocenění, orchestr hrál zaujatě a kontinuo precizně, ale sousedství poetického filozofa Mahlera a titánského Beethovena mu neprospělo.

Jaroslav PŘIKRYL

Příloha č. 29 – Recenze na koncert české filharmonie (1981), kde působili prof. Jiří Válek se svým kolegou Jiřím Seidlem jako sólisté.²⁴

Filharmonici na jedničku

Další dva abonentní koncerty České filharmonie po předcházejících se zahraničními dirigenty (Cobosem a Dutoitem) představily dva »domácí« — Z. Košlera a J. Bělohlávka.

Slovo domácí je třeba brát doslova, neboť J. Bělohlávek je od letošní sezóny šéfdirigentem ČF a Z. Košler jejím dlouholetým dirigentem. Pro první z koncertů nastudoval Zd. Košler Brahmsův 1. klavírní koncert a Sinfonii domesticu R. Strausse. Jako sólistku jsme v Brahmsovi

poprvé slyšeli původně ruskou, od roku 1978 ve Vídni žijící klavíristku Elisabeth Leonskajku. Leonskajka sklízí na Západě již několik let úspěchy jak v komorní, tak sólové hře a v často hraném koncertu objevila pro nás řadu nových míst. Svou virtuózní technikou při vystižení všech ploch díla (zejména bravurní kadence v závěru) přesvědčila o svém mistrovství. Straussova skladba (protikladná symfonické básni Život hrdinů) je rozsáhlá jednovětá kompozice z roku 1903 a podává obraz idylické rodinné atmosféry. Autobiografické dílo není tak často hráno, a tak Košlerovo nastudování (řízené z paměti) v naplněné Smetanově síni tím, že sjednotilo všechny prvky v celek a umožnilo všem hráčským skupinám předvést svou kvalitu (skvělé dechy!), u posluchačů jednoznačně zabralo. Na druhém

koncertu o týden později šéf orchestru J. Bělohlávek řídil Prokofjevovu Klasičku, Koncert pro flétnu Z. Lukáše a 5. symfonii A. Dvořáka. Obě krajní díla, Prokofjev i Dvořák, jsou dost známá, takže zájem se soustředil převážně na dílo prostřední — flétnový koncert Z. Lukáše. Náš přední skladatel střední generace, žák M. Kabeláče, je tvůrce s širokým rozpětím, ale asi nejznámější je jeho tvorba sborová. Flétnový koncert z roku 1981 je dílo, které dalo možnost sóloflétnistovi ČF J. Válkovi ukázat celou škálu jeho umění. Skladba s barokním sarabandovým úvodem obsahuje i prvky folklórní, nabízí mnoho virtuózních figur ve střední části a ve finále se vrací zpět k sarabandě. Dirigentovo nastudování podtrhlo široké melodické rozpětí díla a sólista se blýskl brilantním výkonem. Úvodní Klasička měla přesně onu neoklasicistní šféru, kterou jí skladatel nardínoval, a byla tím úsměvným dílem, které vždy potěší. Dvořáková 5. symfonie (někdy zvaná Pastorální) vytvořila baladickou představu české krajiny a posluchači odcházeli domů přesvědčení, že dirigent i orchestr poskytl dílu mnohem více než onu »povinnou« úctu. (vla)

Příloha č. 30 – Recenze na koncert české filharmonie z 11. 4. 1991, kde vystoupil prof. Jiří Válek jako sólista.²⁴

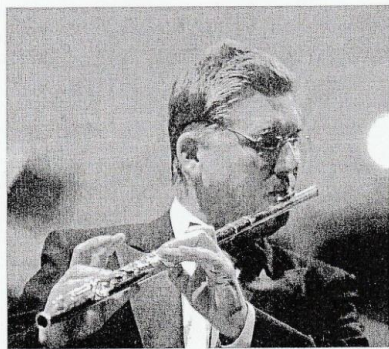

Cristina Ortizová

Foto Zdeněk Chrapek

Ondrej Lenárd s Českou filharmonií

Ve dnech 29. a 30. ledna na koncertech orchestrálních cyklů C a D a 31. ledna v rámci Odpoledne v Rudolfinu hostoval v Praze přední slovenský dirigent **Ondrej Lenárd**. Recenze je psána z prvního koncertu. S Českou filharmonií nastudoval baletní pantomimu *Krysar Paula Bořkovec*. Dvojdílné rozvržená kompozice patří k autorovým vrcholným opusům, ačkoli ji původně psal jako „doplněk“ k operě *Satyr*. Málo slychaná skladba zaujala dravou rytmičností, mandolínovým sólem a bohatým využitím sólové koncipované klavíru, tvořícího protiváhu k hutné faktuře partitury. Dramaturgie zařadila Krysara u příležitosti stodesátého výročí narození autora. Dvojnásobné jubileum si letos připomínáme také v souvislosti s holešovským rodákem *Františkem Xaverem Richteren* (1709–1789). Z jeho tvorby přednesl sólofiednísta České filharmonie **Jiří Válek** *Koncert e moll pro flétnu a orchestr*. Dílo nese typické znaky mannheimské školy a nabízí především příležitost sólistovi. Tě **Jiří Válek** za citlivého doprovodu svých kolegů využil beze zbytku.

Doslova vrcholem večera se stala *Alpská symfonie op. 64* *Richarda Strausse*. Bezmála hodinová skladba v jednom proudu líčí den ve velehorách, jejichž panorama autor pozoroval ze své vily v Garmisch – Partenkirchenu. Náročnost orchestrálních partů a zvukomalebné efekty dokazují Straussovo instrumentační mistrovství. Právě zde

často v brilantním rozletu. Rozhodně to nebyl v „jazzové“ polovině skladby líbivý gershwinovský symfonický jazz, ale přes všechnu virtuózní lehkost hudba avantgardního skladatele. Sólo bylo strhující, doprovod přesný.

Schumannovu 2. symfonii vedl Foster v přísném, pevném, soustředěném a vážném duchu, v první větě klasicky strohém a ve druhé větě v efektním tempu a plném zvuku. Třetí věta se filharmonikům podařila v jakoby až ne skutečném zvuku, posléze v zamyšlení, klidném soustředění a zpomalení. Finále nešetřilo dynamikou, mělo tah. Symfonie, občas některými lidmi nahližená trochu „skrz prsty“, vyzněla ve velmi pozitivním nasvícení.

PETR VEBER

nárda, který dílo řídil se smyslem pro výstavbu architektonického oblouku, aniž by zanikly detaily. Nutno ocenit i strhující výkon České filharmonie, která dostala své pověsti předního symfonického tělesa.

Publikum při závěrečném potlesku nešetřilo výkřiky bravo, škoda ovšem, že celou Dvořákovu síň nenaplnilo.

JÍŘÍ PETRDLÍK

Feldův Koncert se zahraničními sólisty a Rozhlasovými symfoniky

Fantazii *Igora Stravinského* pro orchestr *Ohňostroj* zahájil dirigent **Vladimír Válek** šestý koncert abonentního cyklu *Symfonického orchestru Českého rozhlasu* (27. 1.). Soustředěnou studijní prací s tělesem a také změnou rozmístění orchestru na pódiu dosáhl překvapivě kultivovaného zvuku – až se posluchačům v přeplněném sále Dvořákovy síně mohlo zdát, že provedení schází obvyklá zvuková intenzita a že Stravinského orchestrální „prskavka“ vyznívá téměř krotce. Barevné finesy Stravinského partitury ale jakoby ožily – a celek bylo radost poslouchat díky měkkým smyčcům a přesným, rytmicky vyrovnaným dechům.

Příloha č. 31 – Recenze na koncert české filharmonie z ledna 2004, kde vystoupil prof. Jiří Válek.²⁵

Příloha č. 32 – Jiří Válek a Josef Hála při natáčení.²⁵

Příloha č. 33 – Jiří Válek při natáčení.²⁶

Mistrovská díla pro flétnu a klavír

Novinková deska Supraphonu (1111 2477G) přináší přitažlivý výběr moderních flétnových sonát tří reprezentativních skladatelských zjevů první poloviny 20. století – Prokofjeva, Hindemitha a Poulence. Přesto, že každý z nich obohatil moderní hudbu výraznými osobitými prvky, spojuje všechny tři skladatele zásadní antiromantická báze, postavená nebo alespoň v jádru navazující na neoklasicistické kompoziční principy. Z tohoto zorného úhlu má nahrávka vzácnou jednotu, umocněnou navíc totožným tónem, tak jak jej představuje půvabný souzvuk flétny a klavíru. Nejbližší neoklasicistickému (přesněji neobaroknímu) výrazu stojí Flétnová sonáta Francise Poulence, interpretovaná Jiřím Válkem přirozeným, nekomplikovaným tónem a ve shodě s charakterem díla i s určitou civilní prostotou výrazu (obě krajní věty). Ve střední větě (Assez lent) ukazuje Válek ve výborně vyváženém dvouhlase s klavírem (Josef Hála), jak nosná dokáže být monumentální flétnová kantiléna. V jiné náladové poloze zní zase pomalé intermezzo, vyvažující prudký spád finálního Presta – i to svědčí o promyšleném interpretačním přístupu. Oproti Poulencovi přináší Sonáta pro flétnu a klavír Paula Hindemitha komplikovanější tektoniku a lapidárnější hudební vyjádření. Nahlušený obsah na malé ploše a důsledně odromantizovaná melodie, to vše je vyváženou skladatelovou pověstně vědomou nástrojovou stylizací,

projevující se především v legatových frázích 1. a 2. věty. Z interpretačního způsobu na sebe upozorní zvláště dvě místa – plynulé crescendo, tvořící suggestivní gradační oblouk ve 2. větě, a skvěle přizpůsobivý klavírní zvuk v pochodových taktích 3. věty.

Celá jedna strana desky je věnována slavné Flétnové sonátě op. 94 Sergeje Prokofjeva, zásluhou Davida Oistracha známé také v často hrané houslové verzi. Při poslechu Válkovy nahrávky znovu poznáváme, v čem jsou přednosti flétnového originálu. V houslích (mimořádně jedna z technicky nejobtížnějších sonát vůbec) znějí lehounké ornamentální figurace sólové linky zatěžkaněji, jejich výraz je jakoby posouván do roviny recitativu, zatímco ve flétně znamenají barevné ozvláštňování melodické linky, aniž ji ubírají

trochu žertovný charakter, skladateli bližší. Navíc vyniknou ve Válkově interpretaci zřetelněji též jisté monotematické kompoziční rysy (flétnový zvuk více sjednocuje). I jako celek lze nahrávku bez nadsázky označit za mistrovskou, a to zásluhou obou partnerů. Všimněme si vzorově rozehraného klavíru ve 2. větě nebo nádherného souznění obou nástrojů v místě, kdy unisono opakovaně „vytákovájí“ tentýž tón. Aniz by přitom bylo „zneužito“ virtuózního mistrovství obou interpretů (závěrečné Allegro con brio je dokonce hráno o něco pomaleji), je závěrečný dojem z této opojné hudební hry skutečně výjimečným zážitkem, přesvědčujícím každého vnímavého posluchače o neopakovatelném půvabu komorního muzicování s flétnou.

G 14 MILOŠ POKORA

Příloha č. 34 – Recenze na natočení desky s Josefem Hálou, 1982.²⁶

KOUZELNÁ FLÉTNA Jiřího Válka

Zvýšený zájem o flétnu v posledních letech je nesporným faktem. U nás k němu přispěly jistě i popularizační koncerty zasloužilého umělce Milana Munclingra. Ředitelé lidových škol umění jej registrují v podobě rostoucího počtu zájemců o výuku, stále více uchazečů se hlásí k přijímacím zkouškám na konzervatoře, stoupá poptávka po nástrojích, jichž je stále nedostatek a recitál francouzského flétnisty Jean Pierre Rampala na podzim v Praze byl zcela vyprodán dlouho před tím, než se objevily plakáty. A není tak tomu jen v Československu. Vlna obliby flétnového zvuku se vzedmula i v ostatních kulturně vyspě-

lých zemích, objevují se stále noví vynikající flétnisté, z hudebních archivů se na světlo dostávají skladby, na něž si ještě nedávno nikdo ani nevzpomněl, gramofonové firmy přicházejí s deskami a kazetami věnovanými výhradně hudbě pro flétnu a mohou se spolehnout, že nezůstanou ležet ve skladech.

Hudební vydavatelství Supraphon reagovalo pohotově a uvedlo nedávno na trh desku, na níž sóloflétnista České filharmonie Jiří Válek přináší výběr francouzské flétnové literatury (1111 3363). Jiří Válek je

dnes nepochybně naším nejlepším hráčem na příčnou flétnu a na gramofonových deskách také není nováčkem. Připomeňme si za všechny alespoň záslužnou (a skvělou) soubornou nahrávku flétnových sonát Georga Friedricha Händela, nebo desku se sonátami Paula Hindemitha, Françoise Poulence a Sergeje Prokofjeva. Deska, o níž referujeme, je však zřejmě exkurzem do oblasti, v níž má umělec mimořádné zálibení. Sám se k tomu přiznává v rozhovoru na obalu. Není se ostatně co divit, vždyť ve Francii má hra na flétnu opravdu dlouhou a bohatou tradici a pokladnice francouzské flétnové literatury — barokní i moderní — je takřka nepřehledná. Od času Debussyho a Ravela má flétna privilegované postavení v instrumentální francouzské skladatelství, neboť její chvějivý zvuk, schopný jemných výrazových nuancí, se nejvíce přibližoval estetickému ideálu doby, jak jej známe z pláten Cézannových i z básní francouzských symbolistů, v jejichž křehkých verších nalézáme tolik zmínek o hudbě i o flétně.

Proto také interpretace francouzských skladeb pro flétnu — má-li být stylová — musí odpovídat jemně odstínované, ale bohaté barevné paletě im-

presionistických mistrů štetce, musí postihnout vůně, vycházející z básní Verlainových a Rimbaudových, musí vyjádřit neodolatelnou radost ze hry a opanování exotickými rytmy.

Jiřímu Válkovi se to vše daří obdivuhodně. Suverénní zvládnutí nemalých technických problémů je zcela samozřejmé, vše plyne tak přirozeně, že si ani neuvědomíme, že jde o velice náročné skladby, plné virtuózních efektů, v nichž autoři odvážně posunovali hranice nástrojové virtuozity. A právě svrchované ovládnutí nástroje umožňuje interpretovi vytvořit i onu výrazovou nadstavbu, která činí z posluchu jeho hry jedinečný umělecký zážitek. Jeho flétna disponuje obdivuhodným množstvím barevných a výrazových odstínů. Jejich extrémní polohy slyšíme v první skladbě *Obraz* od Eugena Bozzy, v níž se odehrává vzrušený rozhovor dvou zcela odlišných bytostí. Jeden hlas zní tvrdě, zcela bez vibrata, druhý je naladěný smířlivěji a scéna vášnivě konfrontace před námi probíhá s názorností až vizuální. Také barevné diferencování jednotlivých skladeb odpovídá jejich obsahu: v Honeggerově *Tanci kozy* zní flétna zcela jinak, než ve skladbě Oliviera Messiaena, v níž napodobuje pěvecký koncert kosa. V Debussyho slavné skladbě *Syrinx* se zase chvěje vzrušeným vibratem, když tlumočí touhu boha Pana volajícího marně vílu proměněnou v rákosové stébko.

Nejlépe si spontánní muzikantství Jiřího Válka uvědomíme, srovnáme-li desku s podobnou, kterou pro firmu Eterna (827 769) nahrál berlínský flétnista Werner Tast. Čtyři skladby totiž nalezneme na obou deskách a tak můžeme zcela bezpečně posoudit, oč lépe Jiří Válek postihl „nenapodobitelnou duchaplnost, nenucený šarm a jiskřivý vtíp“ francouzské hudby pro flétnu, jak o tom sám mluví v rozhovoru otištěném na obalu desky.

Probírat jednu skladbu za druhou by bylo zcela zbytečné, neboť bychom museli pouze opakovat slova chvály, a tak jedině, co můžeme desce Jiřího Válka vytknout, padá zřejmě na vrub technických postupů při její výrobě. Zdá se totiž, že při přenosu záznamu na lisovací matrici nebyla dodržena vždy stejná úroveň hlasitosti. Skladby pro sólovou flétnu jsou dynamicky výraznější než skladby s klavírem, takže například *Tanec kozy*, jehož začátek je předepsán v piano, zazní v dynamice odpovídající forte ve skladbě předcházející. Také poněkud ruší zřetelně slyšitelné nadechování hráče. Že je možné i tento problém uspokojujivě vyřešit, ukazuje právě deska Wernera Tasta.

JAROSLAV HOLEČEK

Snímek Pavel Horník

Příloha č. 35 – Recenze na natočení CD pro Supraphon, 1982.²⁷

Příloha č. 36 – Koncert Ars Redivivy v Kutné Hoře, 70. léta (M.Munclinger, J.Válek, F.Sláma, K.Špelina).²⁸

Příloha č. 37 – České noneto (70. léta), Jiří Válek vlevo.²⁹

²⁸ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

²⁹ Balet Othello v Národním divadle — MHF Pražské jaro 2010 — Flétna Jiřího Válka. Česká televize [online]. Praha, 2009 [cit. 2016-04-24]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1095218055-terra-musica/21054215042>

Příloha č. 38 – České noneto (70. léta), Jiří Válek vlevo.³⁰

České noneto a soudobí skladatelé

Koncert Českého noneta, komorního souboru České filharmonie, byl 12. prosince opravdu očekáván. Především proto, že se všichni ctitelé naší komorní hudby chtěli přesvědčit, jak se členové tohoto špičkového tělesa v novém, pozměněném obsazení (L. Hlaváček, L. Malý, R. Lojda, F. Hertl, J. Válek, K. Lang, O. Pergl, A. Charvát, J. Rezáč) spolu sžívají, jak překonávají kromě jiných problémů i otázku tří generací — jež reprezentují jednotliví instrumentalisté tohoto tělesa. Rekněme rovnou, že celý večer byl nejen hodnotným hudebním zážitkem, ale i příjemným překvapením.

Noneto už se vyrovnalo s počátečními potížemi, individuality se sžívají v jednodušší kolektivní těleso. Velmi sympaticky se projevilo i omlazení v dechové skupině, kde zvláště flétnista J. Válek představuje dokonalý typ komorního hráče, výsostně muzikantsky citlivého, s perfektní, takřka neomylnou intonací. Podobně by ale bylo možno hovořit i o K. Langovi a dalších. Výrazná individualita L. Hlaváčka v prvních houslích stále ještě poněkud vyčnívá z kolektivu tělesa a právě zde bude zapotřebí ještě dalšího procesu stmelování a vzájemného-přizpůsobování se. Celkově však je nutno říci, že tento koncert vynikl sympaticky a vzbudil oprávněné naděje.

Také dramaturgie večera byla vyhraněná a zazněly tu skladby čtyř našich

žijících autorů — V. Kalabise, V. Kučery, I. Krejčího a J. Nováka. Kalabisův Klasický nonet, který vznikl v roce 1956 k dvoustému výročí narození W. A. Mozarta, není dílko staromilské, ale s úsměvnou pobodou a vkusnou uměřeností skládá poctu velikému skladateli, pro jehož tvorbu Praha tolik znamenala. Baletti J. Nováka jsou už dnes skladbou, patřící nesporně ke kmenovému repertoáru Českého noneta a každé jejich nové zaznění potěší zdravou a nepředstíranou svěžestí. Obě tato díla jsou si podobná tím, že v nich autoři poněkud rozdílněji než v jiných svých skladbách uzpůsobovali a stylizovali svůj rukopis do odlehčenější formy, vyhovující obsazení noneta. Zato pro I. Krejčího tu byla půda doslova jako stvořená proto, aby rozehrál do celé velikosti svůj talent, od úličnických rozverných pasáží až k místům vážným, plným prostého a opravdového smutku, nad nímž si však skladatel stále dovede zachovat nadhled.

V. Kučerovi v jeho Dramatech pro devět nástrojů vyšel pokus napsat pro podobné obsazení dílo dramatické a výrazově vypjaté. Nové zaznění této skladby, která silně odlišuje a osamostatňuje jednotlivé nástroje, ukázalo jednak, že nelze chápat tvorbu pro nonet jen jako určitou odlehčující záležitost, a jednak, že podobné typy skladeb, v nichž jsou zvýrazněny individuality interpretů, jsou Českému nonetu velmi blízké. **Jan Šmolík**

Příloha č. 39 – Recenze na koncert Českého noneta (zřejmě 60. léta).³⁰

Příloha č. 40 – Medailonek prof. Jiřího Válka z Týdeníku rozhlas a televize 1978.³¹

Příloha č. 41 – Kontrolní projekce z novoročního koncertu, Španělský sál 1983, prof. Jiří Válek sedící uprostřed.³¹

³¹

Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Z festivalové soboty a neděle

BUKUREŠTSKÝ komorní sbor MADRIGAL se vrátil na Pražské jaro po několika letech a v románské svatojiřské bazilice na pohled upoutal věrnými renesančními

festivovými a na poslech krásnými, kultivovanými hlasy. Mnohostranný výběr z madrigalové tvorby 16. a 17. století zpíval s poněkud univerzálně romantizující výrazovostí a ve druhé části přednesl několik skladeb inspirovaných především pravěkem rumunské lidové hudby.

Bylo to cenné svědectví, jak mnohovědu rumunští skladatelé těží z folklórního bohatství a jak vynikající tlumočníky mají v Constantinové souboru.

Intendant Berlínské státní opery a někdejší ministr kultury NDR HANS FISCHNER náležel i při četných a náročných povinnostech čas pro své oblíbené cembalo, na němž hrál ve stylovém sobotním podvečeru v Rytířském sále Valdštejnského paláce výběr ze skladeb především německých mistrů 18. věku Bacha, Händla a Telemanna. Bezpečně vyhoví jejich základním interpretačním nárokům (drobná manka posluchači jistě prominuli) a s chutí i bezprostředností se pouští do komorní spolupráce s dalšími instru-

mentalisty. Flétnista J. Válek a hobojista P. Verner se skutečně blýskli virtuozitou, krásným tónem i smyslem pro styl.

Příloha č. 42 – Recenze na koncert z 19. 5. 1973 v rámci mezinárodního festivalu Pražské jaro.³²

Sukovo kvarteto festivalově

(psk): Jako další domácí špičkový komorní soubor festivalovému obecenstvu představilo v Martiničském paláci Sukovo kvarteto v programu, v němž převažovaly kombinace smyčců s dalšími nástroji. V málo hraném Mozartově Kvartetu C dur s flétnou se ke kvartetistům připojil Jiří Válek a byl to hezký vstup do dramaturgicky podnětného večera, jenž po interpretační stránce přinesl výkony rozdílné. Zatímco zmíněný flétnový kvartet zazněl v hravé souhře, v dalším Mozartovi — Klarinetovém kvintetu A dur, který večer uzavíral — jako by hráči tu a tam „hledali“, a tak při vši úctě k předvedenému umění tu o očekávaný vřchol večera nešlo. Klarinetový part přednesl vcelku spolehlivě Bohuslav Zahradník. Mile překvapil Kvartet pro cembalo, housle, violu a violoncello nestora českých skladatelů Emila Hlobila, dílo z roku 1944, v němž je novátorsky — ve své době — využito cembala jako výrazného melodického i nevšedně barevného nástroje (hrál znamenitě Ivan Klánský), ale které je naplněno nečekaně vřelými tóny. K takovýmto skladbám stojí na to se vracet! Samostatně se Sukovo kvarteto představovalo v jediném čísle — Šromově Smyčcovém kvartetu č. 3 z roku 1966 — a v něm byl jeho projev nepřesvědčivější. Tady jsme byli svědky žádoucího soustředění a zároveň uvolněného muzicírování v partituru, jež je zároveň úsporná i výrazově bohatá s řadou osvěživě vtipných míst, střídajících závažnější úvahy. Převážně zahraniční publikum se v dílech Šroma a Hlobila seznámilo s nespornými hodnotami naší soudobé komorní hudby. Večer měl velice srdečný ohlas.

Příloha č. 43 – Recenze na koncert z 22. 5. 1980 v rámci mezinárodního festivalu Pražské jaro.³²

Příloha č. 44 – Jiří Válek a Petr Král hrající na saxofon.³³

Příloha č. 45 – Jiří Válek, Emil Viklický (klavír) a Robert Balcar hrají jazz.³³

---

³³ Balet Othello v Národním divadle — MHF Pražské jaro 2010 — Flétna Jiřího Válka. Česká televize [online]. Praha, 2009 [cit. 2016-04-24]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1095218055-terra-musica/21054215042>

Příloha č. 46 – Jazzový večer (Válek, Kořínek, Smažík, Košvanec).³⁴

Příloha č. 47 – Jazzový večer – leden 2016 (Bulatkin, Válek, Kořínek jr.).³⁴

---

³⁴

Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 48 – Roman Novotný.³⁵

Příloha č. 49 – Jaroslav Pelikán.³⁶

---

³⁵ Roman Novotný. Významné osobnosti: Časopis o významných osobnostech České Republiky [online]. [cit. 2016-02-10]. Dostupné z: <http://vyznamneosobnosti.cz/roman-novotny/>

³⁶ NOVOTNÝ, Roman. NÁRODNÍ DIVADLO. Jaroslav Pelikán: Člen orchestru: Flétny - vedoucí skupiny II [online]. 2016 [cit. 2016-03-01]. Dostupné z: <http://www.narodni-divadlo.cz/cs/umelec/jaroslav-pelikan>

Příloha č. 50 – Andrea Rysová.³⁷

Příloha č. 51 – Simona Pingitzer.³⁸

---

³⁷ ČESKÁ FILHARMONIE. Andrea Rysová [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://www.ceskafilharmonie.cz/andrea-rysova-p755.html>

³⁸ Simona Pingitzer [online]. [cit. 2016-02-01]. Dostupné z: <http://simonapingitzer.com/gallery/galleryDe.html>

Příloha č. 52 – Porota soutěže Pražské Jaro 2001 (Jiří Válek, Renate Greiss-Armin, Pierre-Yves Artaud, Vítězslav Drápal, Henrik Pröhle a Michel Debost).³⁹

Příloha č. 53 – Porota soutěže Pražské Jaro 2015 (Philippe Bernold, Carol Wincenc, Jiří Válek, Renate Greiss-Armin, András Adorján, Barbara Gisler-Haase a Roman Novotný).³⁹

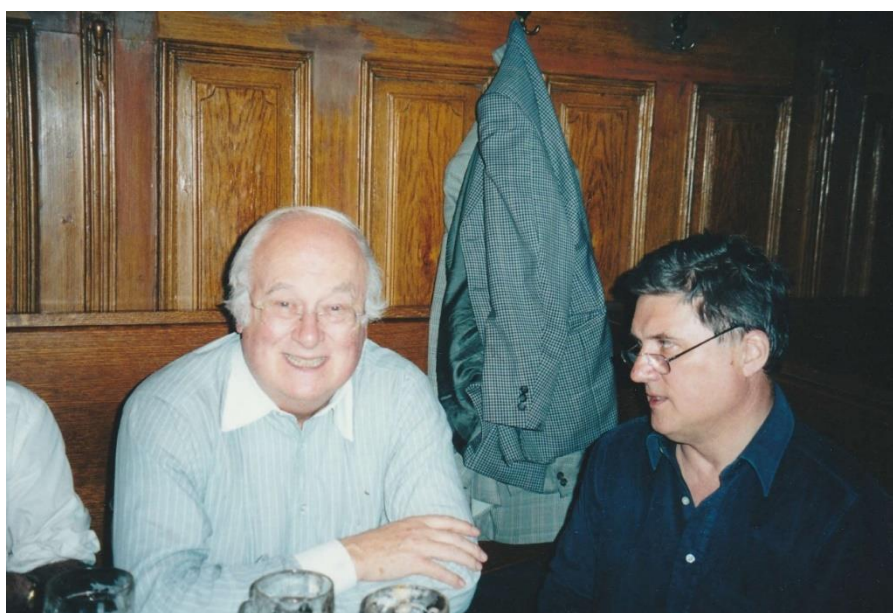
---

³⁹

Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 54 – Prof. Jiří Válek (vlevo manželka Ivana), Roman Novotný
a James Galway.⁴⁰

Příloha č. 55 – Prof. Jiří Válek a Michel Debost.⁴⁰

---

⁴⁰ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 56 – Prof. Jiří Válek a Alexandr Kornějev (1986).⁴¹

Příloha č. 57 – Prof. Jiří Válek a Julius Baker na soutěži v Ženevě (1992).⁴¹

---

⁴¹ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 58 – M. Jurkovič, J. Válek, A. Nicolet a Maxence Lariou na soutěži v Budapešti.⁴²

Příloha č. 59 – M. Jurkovič, J. Válek, A. Nicolet na soutěži v Budapešti.⁴²

---

⁴² Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 60 – Pan Deveau, šéf Hayness Comp. Boston a prof. J. Válrek (1984).⁴³

Příloha č. 61 – První výstava fléten Muramatsu v Praze (HAMU, 1997), Radomír Pivoda, Hiroshi Aoki (hl. konstruktér Muramatsu), Jiří Válek, Roman Novotný, Kawashima (sales manager).⁴³

---

⁴³ Ze soukromého archivu prof. Jiřího Válka.

Příloha č. 62 – Jiří Válek a Jan Riedlbauch při jazzovém hraní v Bluesklepu Praha (2015).

..

Způsob hry na flétnu nás v porovnání se světovým vývojem.

Chtěl bych vyslovit několik svých názorů a myšlenek k problematice současného způsobu hry na flétnu vůbec a k naší situaci v tomto směru v porovnání s okolním světem.

Jako interpret - mluvím teď za sebe, ale je to asi obdobné u většiny hráčů na dechové nástroje - vedle běžné přípravy, vedle koncertů a nahrávání, ať už jde o práci v orchestru, sólové nebo komorní výkony, zkrátka vedle této činnosti se prakticky neustále zabývám otázkou, jak vlastně hraji, jakým způsobem, jak to vypadá ve srovnání se zahraničními flétnisty, jestli nepřicházíme o něco nového, co bychom měli vědět, jestli nezůstáváme stranou světového trendu a pod.

Od té doby, co se věnuji pedagogické činnosti, leží mi tyto otázky ještě víc na srdci, protože už tu není zodpovědnost jen za vlastní výkony, ale za žáky. A je fakt, že všichni do značné míry, někdo méně, někdo víc, převezmou v průběhu studia můj způsob hry. Už také proto, že dělám to, co znám ze svých studií u prof. Františka Čecha a sice, že během celé vyučovací hodiny s nimi sám hraji.

Je ještě jeden důvod, proč se těmito otázkami tolik zabývám a proč vůbec hovořím na toto téma. Setkal jsem se v posledních letech několikrát s názory, že vývoj ve světě nám snad nějak uniká, že dnes už se hraje jinak, co prý je na soutěžích ve Francii a jinde ohromných mladých flétnistů atd. Naštěstí mám své vlastní zkušenosti a proto na tyto věci i jiný názor, jinak by mi asi celé mé pedagogické snažení připadalo marné. Bohužel, k určitému pdcenování naší úrovně a automatickému obdivování všeho, co přichází z Francie, jsou někdy vychovávání i naši mladí studenti a naopak málo vědí o naší slavné tradici ve hře na dechové nástroje a o tom, jakými vynikajícími flétnisty jsme se mohli vždy chlubit. Na poslední dechové soutěži P.J. došlo na př. k tomu, že vystoupení kteréhokoliv kandidáta-flétnisty z Francie, byť sebeslabšího, odměnila skupina studentů z pražské konzervatoře nadšeným potleskem, až museli být upozorněni, aby se podobného projevu zdrželi, protože to narušovalo průběh soutěže.

Na otázku, odkud pramení tyhle názory a představy, asi není lehké najít odpověď. Kdybych se chtěl vžít do myšlení těch skep-

tiků, řekl bych zjednodušeně asi toto: za prvé je to sláva a prestiž sólistů, většinou z Francie, kteří objíždějí celý svět a nahrávají spousty gramofonových desek, které se také ve velkém množství všude na světě prodávají, za druhé jsou to velmi sporadické úspěchy našich flétnistů na soutěžích, myslím především na zahraničních. Ve skutečnosti to tak jednoduché není, hlavně je to problematika rozsáhlejší, o které by se dalo hovořit a diskutovat celé hodiny. Já sám si také nemyslím, že bych to v této poměrně krátké přednášce vyřešil, ale chtěl bych později oběma těmto bodům věnovat alespoň krátké zamyšlení. Nyní bych se pokusil charakterizovat dnešní situaci ve světě, včetně nás.

Myslím, že způsob hry na flétnu se v průběhu posledních desetiletí natolik sjednotil, že by neměl být předmětem sporů nebo výměny názorů. Rozdíly jistě existují a existovat budou, ale spíš takové, které vyplývají z národního cítění, vkusu nebo tradic a samozřejmě rozdíly individuální. Ten dnešní t. zv. "moderní" nebo jak se říkávalo "francouzský" způsob vlastně spočívá především v tom, že se používá vibráta, jinak také ve volnějším nětisku oproti starému "německému" s napjatě roztaženými rty a vůbec v jakémsi vzletnějším a zpěvnějším projevu. U nás byli zhruba před čtyřiceti lety hlavními průkopníky tohoto nového způsobu hry Hynek Kašík, který byl ve Francii na stáži, v Praze to byl František Čech. Začátky používání vibráta měly řadu odpůrců i mezi výbornými hráči, někteří se naopak o ně pokoušeli, ale buď nepochopili jeho podstatu, že jde vlastně především o střídání výšky tónu a nikoli jeho síly a nebo to nedokázali, takže výsledkem bylo někdy jen jakési nepovedené hekání. To je ale dost dávná minulost, řekl bych, že asi tak počátkem šedesátých let bylo možné u nás naposledy vyjmečně slyšet hrát některé starší flétnisty starým, už zmíněným "německým" způsobem.

Takové to dnešní prolínání a splývání způsobu hry různých škol a národností má řadu vysvětlení. Je to např. stále větší pronikání nejrůznějších nahrávek, hostování zahraničních sólistů a orchestrů, studium mladých flétnistů v zahraničí, obsazování míst v orchestrech i míst pedagogických cizinci, mezinárodní soutěže ~~apod.~~ apod. Je pravda, že nás se mnohé z toho netýká, ale i tak existuje dost možností a příležitostí získat dostačující informace o tom, jak se kde ve světě hraje.

Pro mne bylo jednou z dobrých zkušeností v tomto ohledu členství v porotě na čtyřech mezinárodních soutěžích. S potěšením mohu říct, že jsem se nikde nesetkal se spory o způsob hry, hodnotil se celkový muzikantský projev, intonace, preciznost, tón se posuzoval bez předsudků, z objektivního estetického hlediska. Jen v Ženevě, na kterou jsem byl nejvíc zvědav, jsem slyšel 133 mladých flétnistů, z toho přes 50 Francouzů, kolem čtyřiceti Japonců, mnoho Američanů, Němců a dalších. Bylo možné slyšet hodně zajímavého a poučného, celková úroveň byla velmi dobrá, ale nepovedlo se vybrat jedinou tak výraznou osobnost, aby jí mohla být udělena 1. cena. 2. cenu ~~z~~ dostal místní kandidát s velkým přimhouřením oka. Na soutěžích jsem poznal řadu významných hráčských i pedagogických osobností, jejichž prostřednictvím jsem mohl zblízka a detailně poznat dnešní francouzský způsob hry a vlastně přímo ve vzorové podobě. Je známé, že jejich vkus a hudební projev je trochu jiný než náš, a to se netýká jen flétny, z našeho nástrojového hlediska bych řekl, že v nátlaku, v tvoření tónu a vibráta nebo v dýchání není v porovnání s námi podstatný rozdíl. Myslím, že v průměru jejich tón je jasnější, v nízké poloze poměrně ostrý až řezavý, náš je spíše měkčí, dalo by se říct kulatější a snad se u nás používá o něco pomalejší vibráto. Říkám znovu v průměru, protože rozdíly mezi jednotlivými hráči u nich i u nás jsou často dost znatelné.

Tím jsem se vlastně dostal k sólistům, o kterých už jsem se zmiňoval. Jak už jsem uvedl, měl jsem možnost s některými z těch nejčinnějších se osobně seznámit, mám mezi nimi i některé velmi blízké přátele. Znáám trochu jejich kariéru, jejich podmínky a tak mohu srovnávat. Jejich finanční situaci nechci rozebírat, ani ji přesně neznám, zajímá mne jen tam, kde souvisí s tématem, na které hovořím. Např. to, že mají možnost vybrat si a koupit jakýkoliv nástroj, který se ve světě vyrábí. A ne jeden, ale několik. To je nesmírně důležitá a pro nás zcela nepředstavitelná věc. a je to polovina úspěchu. Zlatá flétna je dnes zcela běžnou věcí a to i u orchestrálních hráčů, dokonce na soutěži v Ženevě jsem jich mezi těmi skoro dětmi napočítal kolem dvaceti. Ale abych se vrátil k sólistům. Všiml jsem si, že většina z nich má ve své kariéře jedno společné. Začnou ve výborném orchestru, ale dost brzy, ještě v poměrně mladém věku odcházejí a věnují se hlavně sólistické a vedle toho pedagogické činnosti. Nicolet odešel ze Západoběrlínské filharmonie, stejně tak Gallway, Adorján odchází z nejlépe placeného německého orchestru Bavorského rozhlasu, Larrieu

odešel z pařížské opery, Miyamoto z nejpreferovanějšího jeponského orchestru NHK a další. Vedle toho, že jsou to vesměs vynikající hráči, v jejich mezinárodní sólistické činnosti je jistě také nemálo podpoří výběr a pružná práce manažerů a agentur i vlastní ~~praxi~~ volný pohyb po celém světě.

U nás je většinou nejvyšší metou a vlastně i možností flétnisty uplatnit se v některém z našich špičkových orchestrů. Víím, že několik mladých hráčů v počátečním rozmachu po dokončení AMU nebo po vítězství v soutěži zkoušelo věnovat se výhradně sólistické činnosti, ale zřejmě se postupně objevilo tolik překážek, že zůstalo u několika koncertů a nakonec se většinou smířili s tím, že bez pevného zázemí, nejpravděpodobněji orchestru, se neobejdou. Přesto mnoho našich dechařů i v tom velmi omezeném čase při práci v orchestru se pilně věnuje sólové hře a komorní hudbě, dnes už je i daleko víc možností nahrávek, které se vyvážejí do ciziny, ale ve srovnání se soustavnou a mezinárodní činností zahraničních sólistů je to málo a ani zčásti nemohou dosáhnout jejich prestiže.

O soutěžích bych chtěl říct už jen pár slov. Podle mého, jestliže náš ~~dechař~~ dechař dostane v zahraniční soutěži cenu, tak to něco znamená a mnohé to o něm napovídá. Ale jestliže někdo neuspěje, nedá se z toho vyvozovat skoro nic, ani jej podle toho hodnotit a snad ani podle toho rozhodovat o obesílání příští soutěže. Vždyť kolik už bylo případů, kdy naši špičkoví hráči, instrumentalisté nesporných kvalit prověřených mnohokrát doma i na zahraničních koncertech, vypadli na mezinárodní soutěži třeba hned v prvním kole. Je známé, že s objektivitou to na soutěžích stále zdaleka není, jak by mělo být, o tom jsem se mohl sám několikrát přesvědčit. Nebo např. uspět v takové soutěži, jako byla poslední ženevská, kde ze 133 kandidátů jich do druhého kola postoupilo pět, by byla spíš náhoda. Mě ale víc mrzí to, že naši mladí se nemohou v hojnějším počtu a častěji soutěží zúčastnit a hlavně na nich zůstat až do konce, protože to je pro dechaře škola k nezaplacení. Jistě je třeba respektovat důvody, proč to není tak snadné, horší ~~to~~ je, že už si omezujeme účast na soutěži i sami doma a myslím, že se tak připravujeme o úspěch i o větší pravděpodobnost umístění našich. Na minulých dechových soutěžích P. J. bylo pomínkou účasti pro naše uchazeče laureátství nebo postup do třetího kola v národní soutěži v Chomutově. Stalo se, že někdo se Chomutova nemo-

hl zúčastnit, takže na P.J. už nebyl pozván, byly problémy i s nemocnými a to už nemluvím o tom, že z chomutovské soutěže mohli z různých důvodů vypadnout hráči, kteří nás na P.J. mohli dobře reprezentovat. Nakonec soutěžili jen čtyři naši a já když jsem si vzpomněl na těch padesát Francouzů a čtyřicet Japonců v Ženevě nebo v Budapešti a když jsem potom v průběhu soutěže slyšel některé výkony, tak jsem nemohl jinak, než s tímto naším postupem. nesouhlasit.

Závěrem bych řekl asi tolik, že dnešní úroveň flétnové hry ve světě je vysoká, ale podle mého názoru my v ní máme pořád dobré místo, jen je pro nás někdy těžší se prosadit. Myslím, že při větší úctě k zahraničním flétnistům a při respektování všeho pozitivního, co se dozvíme, můžeme klidně pracovat ve stejném duchu jako doposud. Při hodnocení naší úrovně bych se víc, než o výsledky v soutěžích opíral o vesměs výborný ohlas na zahraniční i domácí vystoupení našich orchestrů, kom. souborů i sólistů a na gram. nahrávky, protože tam se na každém kroku setkáváme s tím, že naši hráči na dech. nástroje, včetně flétnistů, jsou stále vysoko hodnoceni.

Jiří Válek

Příloha č. 63 – Vyjádření a porovnání způsobu hry na flétu u nás se světovým vývojem prof. Jiřího Válka.⁴⁴

„V našem městečku (v Kokorách nikoliv v Kokorech) jsme v průběhu let zaznamenali několik vynikajících rodů, které se zapsaly do historie obce. K těm mladším, novodobým, patří určitě rodina Válek. Otec Alois Válek zde získal, po krátkém působení na školách v Beňově, Čekyni a Horní Moštěnici v roce 1934 učitelské místo na „Újezdní a obvodové měšťanské škole“, kde postupně působil jako učitel, odborný učitel a posléze ředitel školy až do odchodu do důchodu. Brzy po nástupu se ujal práce v místním Sokole jako vzdělavatel a režisér ochotnického divadla (včetně operet), i jako muzikant a iniciátor sborového zpěvu i jako hudební pedagog. K Válkovi chodili „do houslí“ všichni nadaní chlapani z okolí, např. i pozdější sólista brněnské opery basbarytonista Václav Halíř z blízkého Lapače.“

„Válkovo zhruba třicetileté záslužné působení jako kronikáře obce je s uznáním zachyceno i v „Knize o naší obci Kokory“ vydané obcí v roce 2014. Jeho celkový vliv v obci podtrhla i jeho manželka Božena Válková jako matrikářka obce. Kokorská škola se stala nástupištěm obou synů Válkových do světa vzdělání a domácí hudební prostředí spolu s hudebností obce místem vykročení do světa hudby i vlastních zkušeností výkonného muzikanta.“

„Od dětství jsem, jako syn školníka, poznal zejména na konci války mladého učitele Válka a později jako učitele a ředitele školy na „Masarykově střední škole Kokory“ až do roku 1953, kdy jsme školu opustili. Tak ho znala i moje spolužačka a pozdější manželka Bohumila, která navíc po absolvování pedagogické školy v Olomouci nastoupila do chvalně známého pedagogického sboru ředitele Válka v Kokorách. Na naší svatbě (mladá učitelka a kandidát stavebního inženýrství) nemohli tedy v tom roce 1961 chybět ani náš učitel a ředitel Alois Válek, ani kokorský pan farář P. Vladimír Gibala. Kdo mohl tušit, že tehdejší nevěsta převezme po Válkovi (a jeho nástupci Zemanovi), už jako Bohumila Košťálková, poprvé v historii do ženských rukou ředitelskou zodpovědnost za kokorskou školu.“

„Samozřejmě jsme znali, jako příslušníky školního kolektivu, oba kluky Válkovy, o tři roky staršího Vladimíra a o dva roky mladšího Jiřího. Vladimíra jako v té době elegantního gymnazistu a Jiřího zejména jako člena otcovy kokorské hudby z vystoupení a průvodů s neodmyslitelným malým bubínkem „estadrata“, se kterým jako chlapec začínal. Po jeho odchodu na studia učil otec Válek bubnovat další nadané muzikanty, z nichž se František Zeman stal později primášem dvou cimbálovek a Eduard Zitta kapelníkem hudební skupiny Melodia Kokory. Vladimírovu, ale i Jirkovu hudební kariéru a cestu ke slávě sledovaly nejen spolužačky z učitelských rodin Neužilových a Havelkových, ale i kamarádi a přes nastupující televizi i celá obec. Samozřejmě i s trochou žárlivosti, zda se umělci o Kokorách zmíní a zda se do obce vracejí. Častěji se zde zastavil Vladimír, zejména na srazech své třídy z Kokorské školy i při srazech spolužáků z Přerovského gymnázia. Později zde u zlaté babičky Boženy rekreovaly i děti

obou Válkových synů. Vladimírovi kluci občas zašli i do naší rodiny na stolní tenis, Jirkův syn Petr trávil hodně času v tričku a trenýrkách s partou na hřišti u sokolovny a přidělával pečlivé babičce starosti. Byla (ovšem v dobrém) nešťastná z toho, „že když ho někdo z vážených občanů potká a zeptá se, jak se jmenuje, že odpoví, že je Válek a že on je přitom po sportovním zápouení tak zaprášený, zpocení a nedůstojně oblečení. On, syn sólisty České filharmonie a synovec věhlasného dirigenta a vnuk vždy pečlivě upraveného ředitele školy.“

„Oba chlapce Válkovy pokládáme podle současného výkladu – viz Kokorské noviny- za kokorské rodáky. Zde vyrůstali, chodili do školy a poznávali hudbu a muzikantské dovednosti, sem jezdily na prázdniny k prarodičům jejich děti, z Kokor vyletěli do velkého hudebního světa. Rybí u Nového Jičína bylo samozřejmě místem kořenů jejich rodu, místem nezapomenutelných prázdnin u prarodičů, bez školních a dalších povinností, místem volnosti.“

Příloha č. 64 – Vzpomínky rodinného přítele a kokorského archiváře

Ing. Aloise Košťálka.

Diskografie CD - řazena chronologicky podle roku vydání

Johann Sebastian Bach - Koncerty

Vydáno: 1972 Supraphon (1 10 1201)

Ars Rediviva, dir. Milan Munclinger

Bach, J. S. - Braniborské koncerty, Suity pro orchestr

Vydáno: 1972 Supraphon (1 10 1361), reedice 1993 Supraphon

Orchestrální suita č. 2 pro flétnu, smyčcový orchestr a cembalo continuo h moll,
BWV 1067

Jiří Válek – flétna, Josef Hála - cembalo

Ars Rediviva, dir. Milan Munclinger

Telemann - Concertante Works With Recorder

Koncert e moll pro zobcovou flétnu, příčnou flétnu, smyčcový orchestr a continuo

Vydáno: 1982 Supraphon (1410 2849)

Jiří Stivín – zobcová flétna, Jiří Válek - flétna

Pražský komorní orchestr, dir. Milan Munclinger

Wolfgang Amadeus Mozart - Koncerty

Vydáno: 1988 Supraphon (11 0636 – 2 011)

Koncert pro flétnu a orchestr G dur, K. 313

Česká filharmonie, dir. Václav Neumann

Mozart - Concerto For Flute and Harp, Sinfonie Concertante

Vydáno: 1988 Naxos

Jiří Válek – flétna, Hana Mullerová - harfa

Capella Istropolitana, dir. Richard Edlinger

J. S. Bach - Suites (Overtures)

Vydáno: 1989 Naxos (8. 550244)

Capella Istropolitana, dir. Jaroslav Krček

Vivaldi - Famous Concerti

Vydáno: 1989 Naxos (8. 550384)

Capella Istropolitana, dir. Jaroslav Krček

Vivaldi - Famous flute Concerti

Vydáno: 1990 Naxos (8.550385)

Jiří Válek, Jiří Novotný, Jiří Stivín – flétny

Capella Istropolitana, dir. Oliver Dohnányi

Vivaldi - Wind and Brass Concerti

Vydáno: 1990 Naxos (8.550386)

Capella Istropolitana, dir. Jaroslav Krček

Johann Sebastian Bach - Braniborské koncerty (komplet), Suita č. 2 h moll

Vydáno: 1990 Vanguard Classics

Suk chamber orchestra, dir. Josef Suk

Martinů - komorní díla s flétnou

Vydáno: 1990 Supraphon

Jiří Válek – flétna, Bohumil Kotmel – housle, František Host – violoncello, Josef Hála - klavír

Twentieth - century flute anatas - Poulenc, Hindemith, Prokofjev, Martinů

Vydáno: 1991, 1995 Supraphon (0096-2 111)

Jiří Válek – flétna, Josef Hála – klavír

tribute 60th anniversary of Karel Velebný

Vydáno: 1991 ARTA Records (1 0019 – 2511)

Antonín Rejcha - Tři kvartety Op. 98

Vydáno: 1991 Panton (81 1003 – 2131)

Jiří Válek – flétna, Jan Buble – housle, Jan Marek – viola, Ladislav Pospíšil - violoncello

Paul Hindemith - Koncert pro dřevěné dechové nástroje, harfu a orchestr

Vydáno: 1992 Chandos

Jiří Válek – flétna, František Kimel – hoboj, Ivan Doksanský – klarinet, Jana Boušková – harfa

Česká filharmonie, dir. Jiří Bělohlávek

Carl a Anton Stamitz - Koncerty pro dřevěné dechové nástroje

Vydáno: 1992 Supraphon (11 1424 – 2 031)

Vydáno: 2008 Supraphon (3948 - 2 131)

Anton Stamitz: Koncert pro dvě flétny a orchestr G dur

Jiří Válek, Radomír Pivoda – flétny

Pražský komorní orchestr, dir. František Vajnar

Erwin Schulhoff - Concertante a ballet music

Double Concerto for Flute, Piano a Orchestra

Vydáno: 1993 Panton (81 1308 – 2 011)

Jiří Válek – flétna, Josef Hála - klavír

Dvořák komorní orchestr, dir. Vladimír Válek

Flétnové koncerty autorů mannheimské školy - Jan Václav Stamic, Antonín Fils

Vydáno: 1994 Supraphon (11 1871 – 2 031)

Dvořákův komorní orchestr, dir. Vladimír Válek

Flétnové koncerty autorů mannheimské školy - František Xaver Richter, Karel Stamic

Vydáno: 1994 Supraphon (11 1872 – 2 031)

Dvořákův komorní orchestr, dir. Vladimír Válek

Josef Suk – Chamber works No. 3

Bagatela „S kyticí v ruce“ pro flétnu, housle a klavír

Vydáno: 1994 Supraphon

Jiří Válek – flétna, Josef Suk – housle, Josef Hála – klavír

Georg Philipp Telemann - Concerto in E minor, Suite in A minor, Tafelmusik I. in E minor

Vydáno: 1995 Gramofonové závody Loděnice (1 0121 – 2 131)

Vladislav Brunner, Jiří Válek – flétny, Marek Špelina – zobc. Flétna, Jiří Fišer, Blanka Mráčková, Josef Pražák – violoncello, Judit Izsak - cembalo

Musica Bohemica, dir. Jaroslav Krček

J. S. Bach And His Sons - The Greatest Works For Two Flutes

Vydáno: 1995 Melantrich

Jiří Válek, Roman Novotný – flétny, František Host – violoncello, Fr. Xaver Thuri – cembalo

**Georg Philipp Telemann - Concerto in E minor, Suite in A minor,
Tafelmusik I. in E minor**

Vydáno: 1995 Gramofonové závody Loděnice (1 0121 – 2 131)

Vladislav Brunner, Jiří Válek – flétny, Marek Špelina – zobc. Flétna, Jiří Fišer, Blanka Mráčková, Josef Pražák – violoncello, Judit Izsak - cembalo

Musica Bohemica, dir. Jaroslav Krček

Mozart - Koncerty pro flétnu

Vydáno: 1996 Pony Canyon

Filharmonický komorní orchestr, dir. Vladimír Válek

Rejcha, Antonín - Dva kvintety Es dur pro flétnu, klarinet, lesní roh, violu a fagot

Vydáno: 1996 Clarton (0024 – 2 131)

Jiří Válek – flétna, Ivan Doksanský – klarinet, Zdeněk Tylšar – lesní roh, Karel Špelina – viola, František Herman – fagot

Martinů - komorní díla

Vydáno: 1996 Lotos

Jiří Válek – flétna, Josef Suk – housle, Josef Hála - klavír

Bohuslav Martinů - Sonáty pro housle, flétnu a klavír

Vydáno: 1996 Lotos (0041 – 2 131)

Jiří Válek – flétna, Josef Suk – housle, Josef Hála - klavír

Dvořák - Chamber Works. Vol. 2 - Smyčcový kvartet č. 2, Bagately, Largo

Vydáno: 1997 Supraphon (11 1452 – 131)

Pancocha Quartet

Rejcha, Antonín - 6 kvartetů pro flétnu, housle, violu a violoncello

Vydáno: 1997 Pony Canyon

Antonín a Pavel Vranický - Sextety pro flétnu, hoboj a smyčcový kvartet

Vydáno: 1998 Panton (81 9002-2 131)

Vydáno: 1998, 2004 Supraphon (3788 – 2)

Jiří Válek – flétna, Jana Brožková – hoboj, Stamicovo kvarteto - Vítězslav Černochoch, Jan Pěruška, Josef Kekula, Vladimír Leixner

Karel Velebný SHQ - Parnas

Vydáno: 2000 Supraphon (5306 – 25 11)

Flutissimo

Eben, Schulhoff, Novák, Fauré, Debussy, Roussel, Hue, Honegger, Martin, Bozza,
Dutilleux

Vydáno: 2002 Octavia Records

Jiří Válek – flétna, Masako Ezaki – klavír

Czech chamber Orchestra - W. A. Mozart, J. Haydn

Vydáno: 2003 Waldmann

Český komorní orchestr, dir. Ondřej Kukul

W. A. Mozart - Koncertantní symfonie

Vydáno: X

Jiří Válek - flétna, Liběna Sequardtová - hoboj, František Herman - fagot, Zdeněk Tylšar
– lesní roh

Český komorní orchestr, dir. Ondřej Kukul

Karel Velebný 75 – jazz na Hradě

Vydáno: 2006 Multisonic (31 0692 – 2 531)

S+ HQ Karel Velebný

Vydáno: 2008 Radioservis

LP Diskografie – řazena chronologicky podle roku vydání

Telemann (Georg Philipp) - Koncerty

Vydáno: 1971 Supraphon (10 1045 – 1111)

Koncert A dur pro flétnu, housle, violoncello smyčcový orchestr a continuo

Jiří Válek – flétna, Václav Snítal – housle, František Sláma – violoncello, Josef Hála - cembalo

Koncert pro dvě flétny, smyčcový orchestr a continuo

František Čech, Jiří Válek – flétna, Josef Hála – cembalo, František Sláma - violoncello

Ars Rediviva, dir. Milan Munclinger

Bohuslav Martinů - Komorní díla

Vydáno: 1971 Panton (01 0282 mono /11 0282 stereo)

České noneto

Skladby Václava Kučery - Krysař – Dramata – Diptychon

Vydáno: 1971 Supraphon (1 11 0924)

České noneto

Portrét skladatele Pavla Bořkovce

Vydáno: 1972 Supraphon (1 11 1263)

České noneto

Fried, Alexej - jazzové koncerty

Vydáno: 1972 Panton (01 0339)

Orchester Gustava Broma

České noneto – Jaroslav Řidký, Pavel Bořkovec

Vydáno: 1972 Panton (11 0317)

Týden nové tvorby skladatelů českých zemí

Vydáno: 1972 Supraphon (1 19 1234)

České noneto

J. S. Bach - Overtures

Vydáno: 1973 LP Supraphon (1 10 1361 – 62)

Ars Rediviva, dir. M. Munclinger

Portrét skladatele Aloise Háby

Vydáno: 1973 Supraphon (1 11 1418)

České noneto

Boháč, Válek, Ceremuga

Vydáno: 1973 (Panton 11 0365)

České noneto

Martinů - Koncert pro flétnu, housle a orchestr, Schulhoff: Dvojkonzert pro flétnu, klavír a orchestr

Vydáno: 1973 Panton (11 0368)

Jiří Válek – flétna, Bohuslav Matoušek – housle, Josef Hála - klavír

Dvořákův komorní orchestr, dir. Vladimír Válek

Jiří Pauer – portrét skladatele

Interpolace, skladba pro sólovou flétnu

Vydáno: 1974 Supraphon (1 19 1570)

Český rozhlas

Skladatel Miroslav Juchelka

Vydáno: 1974 Panton

Jiří Válek – flétna, Josef Hála - klavír

Studiový symfonický orchestr, dir. Vladimír Válek

J. S. Bach - Overtures (Suites for Orchestra)

Vydáno: 1974 Supraphon (1 10 1361 - 2)

Ars Rediviva, dir. M. Munclinger

Týden soudobé tvorby

Vydáno: 1974 Panton (11 0437)

Ivan Jirko: Koncert pro flétnu a orchestr

Symfonický orchestr Českého rozhlasu, dir. Josef Hrnčič

Týden soudobé tvorby

Vydáno: 1974 Supraphon (1 19 1578)

Dvořákův orchestr, dir. Vladimír Válek

Týden soudobé tvorby

Vydáno: 1974 Panton (11 0437)

Ivan Jirko: Koncert pro flétnu a orchestr

Symfonický orchestr Českého rozhlasu, dir. Josef Hrnčíř

České noneto – Hába, Pauer, Jaroch, Martinů – Jubilejní deska k 50. výročí založení souboru

Vydáno: 1974 Supraphon

Týden nové tvorby

Vydáno: 1975 Supraphon (1 19 1844)

České noneto

Týden soudobé tvorby (19. týden)

Vydáno: 1975 Supraphon (1 19 1845)

České noneto

Carl Philipp Emanuel Bach - Triové sonáty

Vydáno: 1975 Supraphon (1 11 1675)

Milan Munclinger, Jiří Válek – flétna, Antonín Novák – housle, František Sláma – violoncello, Josef Hála - cembalo

Ars Rediviva

Emil František Burian

Vydáno: 1975 Panton (11 0370)

České noneto

Händel, G. F. - Sonáty pro flétnu a continuo

Vydáno: 1975 Supraphon (1 11 1891-92)

Jiří Válek – flétna, Josef Hála - cembalo, František Sláma – violoncello

Wolfgang Amadeus Mozart - Koncerty

Vydáno: 1976 Panton (11 0444 – 5)

Koncert pro flétnu a orchestr G dur, K. 313

Česká filharmonie, dir. Václav Neumann

Josef Ceremuga, Štěpán Lucký, Jiří Matys

Vydáno: 1976 Panton (11 0525)

Česká filharmonie, dir. Jiří Bělohlávek

Česká lovecká hudba ve světových archivech

Vydáno: 1977 Supraphon (1 11 1854)

Collegium Musicum Pragense

Konstelace Josefa Vobruby – Jiří Válek

Vydáno: 1977 Supraphon (1 13 1980)

Jiří Válek – flétna, altová flétna, pikola

Jiří Válek – Symfonie č. 6 „Ekpyrosis“ pro flétnu, smyčcový orchestr, bicí nástroje a klavír

Vydáno: 1977 Panton (80 0642 – 1011)

Jiří Válek – flétna

Pražský komorní orchestr, dir. Fischer

Bach, J. S. - Kantáty BWV 204 a BWV 209

Vydáno: 1978 Supraphon (1112 2453)

Jana Jonášová – zpěv, Jiří Válek – flétna, Pavel Verner, Jiří Krejčí – hoboj, Antonín Novák – housle, František Sláma – violoncello, Josef Hála - cembalo

Ars Rediviva, dir. Milan Munclinger

Týden nové tvorby

Jiří Válek Concerto giocoso pro flétnu, marimbu, harfu a orchestr

Vydáno: 1979 Panton (8111 0100)

Státní symfonický orchestr Zlín, dir. R. Hališka

Týden soudobé tvorby (23. týden)

Alexej Fried – Moravské trio

Vydáno: 1979 Supraphon (11 19 2597)

Prokofiev, Hindemith, Poulenc - Sonatas for flute and piano

Vydáno: 1979 Supraphon (1111 2477)

Jiří Válek – flétna, Josef Hála – klavír

Bohuslav Martinů

Vydáno: 1979 Panton (81 10 0023)

Sonáta pro flétnu a klavír

Jiří Válek – flétna, Josef Hála – klavír

Pařížská dechová škola – Gonoud, Gouvy, D´Indy

Vydáno: 1981 Supraphon (1411 2844)

Telemann - Koncertantní skladby se zobcovou flétnou

Vydáno: 1981 Supraphon (1410 2849)

Pražský komorní orchestr, dir. Milan Munclinger

Georg Philipp Telemann - Concertos

Vydáno: 1981 Panton (8110 0201 – 1012)

Koncert F dur pro flétnu, fagot, smyčce a cembalo

Jiří Válek – flétna, Jiří Seidl - fagot

Česká filharmonie, dir. Václav Neumann

Lubomír Železný - Koncert pro flétnu, smyčce a klavír

Vydáno: 1984 Panton (8110 0408)

Česká filharmonie, dir. Václav Neumann

Skladby pro flétnu - French flute works

Fauré, Ibert, Bozza, Debussy, Roussel, Milhaud, Honegger, Messiaen, Deutilleux

Vydáno: 1984 Supraphon (10 3365 – 1111)

Jiří Válek – flétna, Josef Hála - klavír

Isaak – Ignaz Moscheles

Concerto for Flute, Oboe and Orchestra

Vydáno: 1985 PCM Mastering (11 1195 – 2 111) J

Jiří Válek – flétna, Jiří Mihule - hoboj

Dvořákův komorní orchestr, dir. Ivan Pařík

Ignaz Moscheles – Piano Concerto No. 3, Concerante in F, Bonbonnieére musicale

Vydáno: 1987 Supraphon (1110 4125)

Dvořákův komorní orchest, dir. Ivan Pařík

O. F. Korte – Concerto grosso, Kouzelný cirkus, Filozofické dialogy

Vydáno: 1988 Panton (81 0742)

Česká filharmonie, dir. Jiří Bělohlávek

Martinů – Sonáta pro flétnu, Madrigalová sonáta pro flétnu, housle a klavír,
Sonáta pro flétnu, housle a klavír, Trio pro flétnu, violoncello a klavír
Vydáno: 1989 Supraphon (11 0367 – 1)

Seznam nahrávek pro Český rozhlas – řazen abecedně

Bach, C.P. E.: Postupimské trio E dur
Bach, W. F.: Trio G dur pro 2 flétny a violu
Bárta, Lubor: Sonáta pro flétnu a klavír
Benda, František: Sonáta e moll pro flétnu a continuo, 1999
Benda, František: Koncert pro flétnu a orchestr e moll, 1994, SOČR
Benda, František: Koncert pro flétnu a orchestr a moll, 2004, SOČR
Beethoven, Ludwig: Sonáta
Beethoven, Ludwig: Serenáda D dur pro flétnu, housle a violu, 1968?
Beethoven, Ludwig: Serenáda D dur, verze pro flétnu a klavír, 2006
Beethoven, Ludwig: Duet pro dvě flétny
Beethoven, Ludwig: Trio pro flétnu, fagot a klavír
Beethoven, Ludwig: Trio pro dvě flétny a violu
Blodek, Vilém: Koncert D dur pro flétnu a orch., 2009/10, SOČR, dir. J. Kučera
Casella, Alfredo: Burleska
Debussy, Claude: Syrinx
Dřízga, Eduard: Partita pro flétnu a klavír
Dutilleux, Henri: Sonatina
Eben, Petr: Sonatina semplice pro flétnu a klavír
Enescu, George: Cantabila a presto
Feld, Jindřich: 4 kusy pro sólovou flétnu, 2012
Fils, Antonín: Koncert D dur (Supraphon 1994)
Foerster, J. B.: Capriccio
Fried, Alexej: Jazzový trojkonzert
Fried, Alexej: Chléb a hry
Haydn, Joseph: Tři londýnská tria
Haydn, Joseph: Koncert D dur
Haydn, Joseph: Sonáta G dur
Händel, Georg Fridrich: Sonáta a moll
Hindemith, Paul: 8 kusů
Husa, Karel: Dvě preludia pro flétnu, klarinet a fagot, 1966
Jiráček, Karel Boleslav: Sonáta pro flétnu a klavír
Jolivet, André: Vánoční pastorely pro flétnu, fagot a harfu
Jolivet, André: Koncert pro flétnu a bicí nástroje
Kalabis, Viktor: Vábnička 2013 nebo 2014
Kalabis, Viktor: Dvojice – skladba pro dvě flétny s Magda Čáslavová, 2006
Kalaš, Julius: Slávik a růže, SOČR 2009, dir. Vladimír Válek
Kapr, Jan: Koncertantní variace

Kurz, Ivan: Vitamíny, SOČR 2009
Martinů, Bohuslav: Sonáta
Messiaen, Olivier: Le merle noir
Milhaud, Darius: Sonatina pro flétnu a klavír
Moscheles, Ignaz: Koncertní skladba pro sólovou flétnu, hoboj a orchestr
Mysliveček: Koncert D dur pro flétnu, 2001
Novák, Jan: Dvě preludia a fughetty
Pauer, Jiří: Capricci pro flétnu 2012
Pauer, Jiří: Interpolace pro flétnu sólo
Prokofjev, Sergej: Sonáta
Quantz, Johann Joachim: Koncert G dur
Rejcha, Antonín: Kvartet č. 1 g moll pro flétnu, housle, violu a violoncello, 1968
Rejcha, Antonín: Kvartet č. 2 C dur
Rejcha, Antonín: Kvartet č. 4 pro flétnu, housle, violu a violoncello
Richter, František Xaver: Sonáty pro flétnu a basso continuo I. 2009
Richter, František Xaver: Sonáty pro flétnu a basso continuo II. 2009, 2010
Roussel, Albert: Hráči na flétnu, klavír – Martin Fila, 2009
Rudolf, Karel: Obětní tanec pro flétnu, gong a harfu, 2013
Rychlík, Jan: Partita pro flétnu sólo
Schubert, Franz: Introdukce a variace
Schulhoff, Erwin: Sonáta
Stamic, Jan Václav: Koncert C dur (Supraphon 1994)
Stamic, Jan Václav: Koncert G dur (Supraphon 1994)
Stamic, Jan Václav: Koncert D dur (Supraphon 1994)
Suk, Josef: S kyticí v ruce
Šatra, Antonín: Sonáta
Vaňhal, Jan Křtitel: Komorní tvorba, Ars Rediviva, 1999, 2002, 2005
Velebný, Karel: Jazzové koledy, natočeno: 1993
Vivaldi, Antonio: Koncert pro flétnu, smyčce a basso continuo, 2004, SOČR, dir. S. Bogunia

Příloha č. 65 – Diskografie a seznam nahrávek pro Český rozhlas